

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

Wisselingwekkende
cinema

CARS 3
VALERIAN
THE MUMMY
ATOMIC BLONDE
L'AMANT DOUBLE
SPIDER-MAN: HOMECOMING
WAR FOR THE PLANET OF THE APES

Baby Driver

Edgar Wright danst met auto's

COVER
7 VAN 8
ZOMER 2017

#33

TOM CRUISE
THE
MUMMY

IN 3D AND IMAX 3D

VANAF 7 JUNI IN DE BIOSCOOP

f /THEMUMMY.BENL THEMUMMY-MOVIE.BE

SPIDER-MAN

Homecoming

COLUMBIA PICTURES PRESENTS A MARVEL STUDIOS/PASCAL PICTURES PRODUCTION "SPIDER-MAN: HOMECOMING" TOM HOLLAND MICHAEL KEATON JON FAVREAU ZENYIA DONALD GLOVER TYNE DALY WITH MARISA TOMEI AND ROBERT DOWNEY JR. DIRECTED BY JOE JORDAN MUSIC BY MICHAEL GACCHINO COSTUME DESIGNER LOUISE FROLEY
EXECUTIVE PRODUCERS JAMES SHIBUS PRODUCED BY DAN LEBENTHAL AND DEBBIE DEERMAN PRODUCED BY OLIVER SCHULZ PRODUCED BY SALVATORE TOTINO AND A.C. PRODUCED BY RACHAEL D'AMONDO EXECUTIVE PRODUCERS ERIC HANSENMAN CARROLL MITCHELL PRODUCED BY LOUIS D'ESPINOZA VICTORIA ADONIS PATRICIA WHITCHER JEREMY LATCHAM AVI ARAD MATT TOUMACH STAN LEE
WRITTEN BY STAN LEE AND STEVE DITTO DIRECTED BY JONATHAN JOHNSON & JOHN FRANCIS DALY PRODUCED BY JONATHAN JOHNSON & JOHN FRANCIS DALY PRODUCED BY JONATHAN JOHNSON & JOHN FRANCIS DALY PRODUCED BY JONATHAN JOHNSON & JOHN FRANCIS DALY PRODUCED BY JONATHAN JOHNSON & JOHN FRANCIS DALY
CASTING BY KEVIN FLEGE AMY PASCAL COSTUME DESIGNER LOUISE FROLEY
COLUMBIA PICTURES PRESENTS A MARVEL STUDIOS/PASCAL PICTURES PRODUCTION "SPIDER-MAN: HOMECOMING" TOM HOLLAND MICHAEL KEATON JON FAVREAU ZENYIA DONALD GLOVER TYNE DALY WITH MARISA TOMEI AND ROBERT DOWNEY JR. DIRECTED BY JOE JORDAN MUSIC BY MICHAEL GACCHINO COSTUME DESIGNER LOUISE FROLEY

Soundtrack on Sony Classical

#SpiderManHomecoming

19 JULI
IN DE BIOSCOOP
IN 3D & 2D

f SpiderManBE

SONY

COLUMBIA PICTURES

CHARLIZE

THERON

ATOMIC BLONDE

16 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

FOCUS
FEATURES
UNIVERSAL

ANSEL ELGORT

KEVIN SPACEY

LILY JAMES

EIZA GONZALEZ

with JON HAMM

and JAMIE FOXX

Written and Directed by
EDGAR WRIGHT

BABY DRIVER

ALL YOU NEED IS ONE KILLER TRACK.

TRISTAR PICTURES AND MRC PRESENT A WORKING TITLE / BIG TALK PICTURES PRODUCTION A FILM BY EDGAR WRIGHT "BABY DRIVER" JON BERNTHAL CASTING BY FRANCINE MAISLER
MUSIC BY STEVEN PRICE COSTUME DESIGNER COURTNEY HOFFMAN EDITORS PAUL MACHLISS, ACE JONATHAN AMOS, ACE PRODUCTION DESIGNER MARCUS ROWLAND DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY BILL POPE, ASC
EXECUTIVE PRODUCERS EDGAR WRIGHT ADAM MERIMS RACHAEL PRIOR LIZA CHASIN MICHELLE WRIGHT PRODUCED BY NIRA PARK TIM BEVAN ERIC FELLNER WRITTEN AND DIRECTED BY EDGAR WRIGHT

MRC

WORKING TITLE

#BabyDriverMovie

Soundtrack on 30th Century Records/Columbia Records

f SonyPicturesBe SONY

TRISTAR PICTURES
a Sony Company

2 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

OFFICIAL SELECTION
COMPETITION
FESTIVAL DE CANNES

'A DELICIOUSLY
TWISTED EROTIC
THRILLER'
VARIETY

MANDARIN PRODUCTION and FOZ present

MARINE VACTH

JÉRÉMIE RENIER

L'AMANT DOUBLE

A FILM BY FRANÇOIS OZON

RELEASE 14-6

'MOVING AND
IMPORTANT'
LE POINT

'A STRONG AND
INTENSE FILM'
FIGAROSCOPE

SIDSE BABETT
KNUDSEN

LA

BENOÎT
MAGIMEL

FILLE DE BREST

A FILM BY EMMANUELLE BERCOT

THE DIRECTOR OF ELLE S'EN VA AND LA TÊTE HAUTE

BASED ON THE TRUE STORY OF IRÈNE FRACHON

RELEASE 5-7

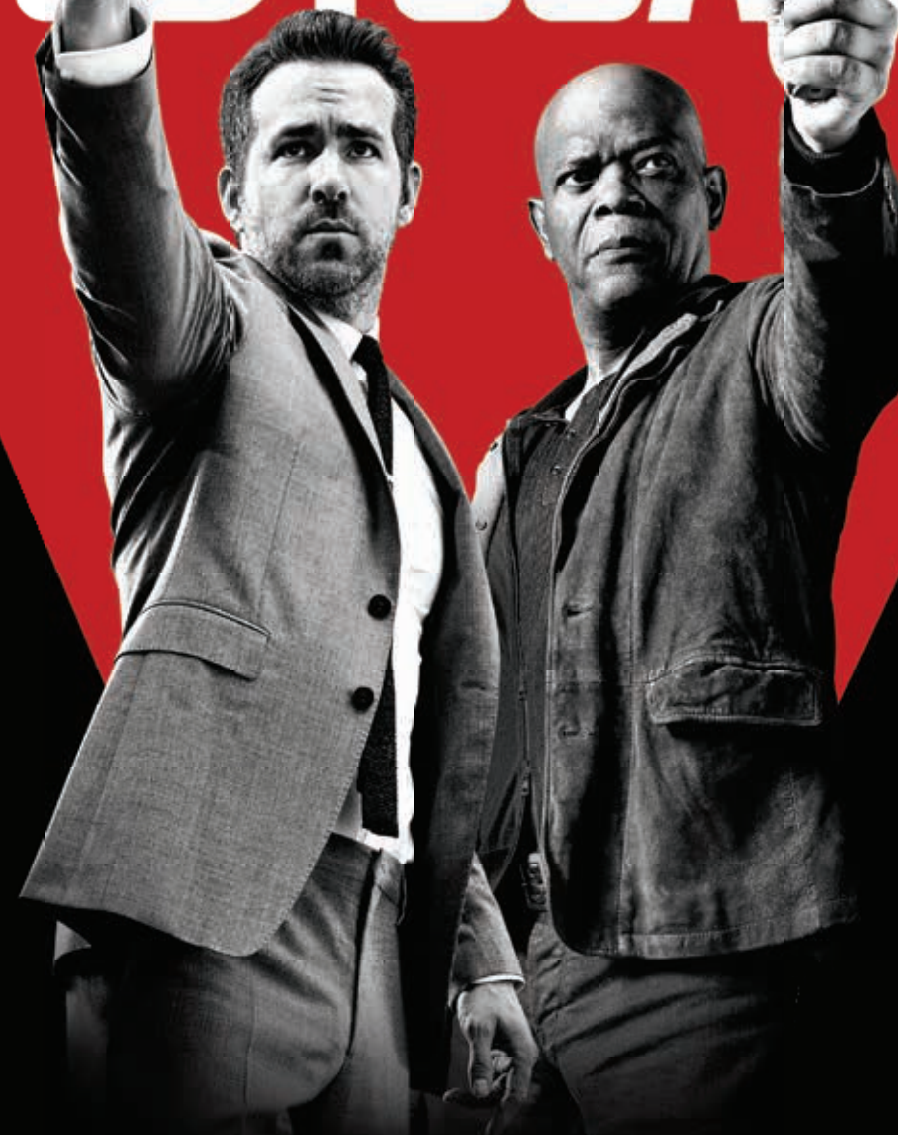
SEPTEMBER FILM

www.septemberfilm.be

[f](https://www.facebook.com/septemberfilmbe) [t](https://twitter.com/septemberfilmbe) [i](https://www.instagram.com/septemberfilmbe) /septemberfilmbe

RYAN REYNOLDS SAMUEL L. JACKSON

THE HITMAN'S BODYGUARD

FOR ONE DAY, TRY NOT TO KILL EACH OTHER.

VANAF 23 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

Alles is politiek

Hoe ouder ik word, hoe meer ik naar het midden neig. Daarmee doel ik niet op een angstig conservatisme, maar op een ruimdenkend leven en laten leven. Blank, zwart, hetero, homo, man, vrouw, cisgender, transgender, atheïst, satanist: *who cares?* We zijn allemaal gelijk op deze planeet – of beter: dat zouden we moeten zijn.

Ook in de bioscoop hunker ik steeds meer naar zo'n centrum. Alleen lijkt dat bij momenten compleet zoek. De filmwereld is enorm verdeeld, met in de ene hoek het zogenaamd oliedomme popcornentertainment en in de andere de zogeheten intellectualistische arthousecinema. Zeker tijdens de zomermaanden – het hoogseizoen van de Hollywoodblockbuster – lijkt die kloof groter dan ooit. Ik weiger echter mee te gaan in het almaar extremere hokjesdenken. Er is namelijk niets leukers dan uitdagende titels zoals *120 battements par minute* en *L'amant double* afwisselen met pure pret zoals *The Mummy* en *Spider-Man: Homecoming*.

Bovendien kloppen de vooroordelen vaak ook niet. Wedden dat de Pixar-prent *Cars 3* verrassend diepe dingen zegt over ouder worden? Dat het scifispektakel *Valerian* een pleidooi voor verdraagzaamheid wordt? En dat de Oekraïense Cannes-kandidaat *A Gentle Creature* een van de spannendste thrillers van het jaar is?

Vandaar: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaaninema

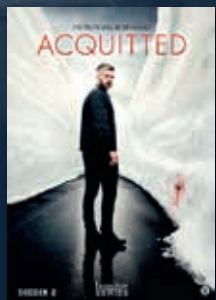
**SPANNENDE
ZOMERWEKEN,
VRAGEN SPANNENDE TITELS!**
Al een keuze gemaakt?

Gomorra
seizoen 2

Follow the Money
seizoen 2

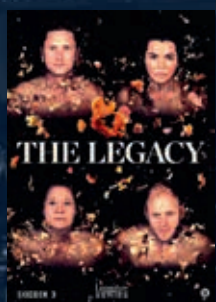
Acquitted
seizoen 2

Johan Falk
seizoen 3

Midnight Sun

The Legacy
seizoen 3

Alle info op WWW.LUMIERESHOP.BE

18

36

38

62

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN <i>Patser</i>	14
FILMFAN <i>Dalilla Hermans</i>	16

CLOSE-UP

THE MUMMY	18
ATOMIC BLONDE	22
120 BATTEMANTS PAR MINUTE	24
CARS 3	26
DUNKIRK	30
A GENTLE CREATURE	32
SPIDER-MAN: HOMECOMING	36
L'AMANT DOUBLE	38
THE EMOJI MOVIE	42
BABY DRIVER	44
WAR FOR THE PLANET OF THE APES	48
SPECTRUM <i>David Claerbout</i>	50
VALERIAN	52

POINT OF VIEW

RECENSIES	62
BESTE.FILM.OOIT. <i>The Swimmer</i>	66

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Dennis Van Dessel, Anke Wauters, Chloé Bauwens, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Tim T'Syen

EINDREDACTIE Geert Van der Hallen

LAYOUT Make It Epic

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

"Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

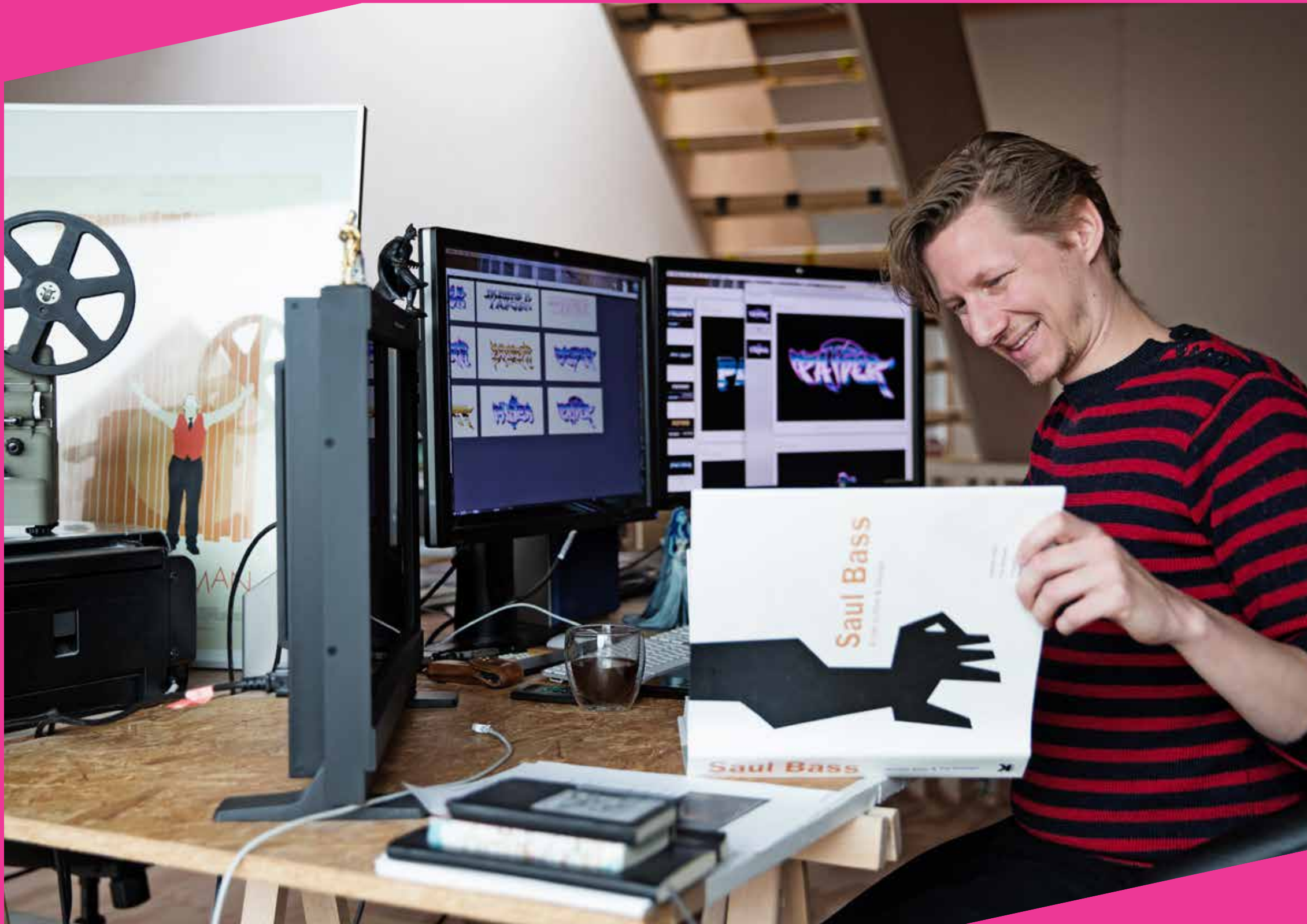

MIN OF MEER GEBASEERD OP WAARGEBEURDE SHIT

DE 3^e FILM VAN
ADIL & BILAL

VOORJAAR 2018

ACHTER DE SCHERMEN

Patser

Letterzetten met
title designer Hans Lettany

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

De kans is groot dat je het *Patser*-logo deze zomer overal tegenkomt. Het opvallende ontwerp van *title designer* Hans Lettany siert immers niet alleen de generiek van de derde film van Adil El Arbi en Bilal Fallah, maar staat ook centraal in de teasercampagne.

Anders dan bij *Image* en *Black* liep de samenwerking nu niet van een leien dakje. “Toen was het meteen raak”, vertelt Lettany. “Ik legde mijn eerste schetsen voor en het duo riep: ‘Dees is de shit van de eeuw!’ (lacht) Ditmaal moest ik echter twintig keer opnieuw beginnen.”

Lettany wil meer dan een mooi lettertype: het ontwerp moet de essentie van de film vatten. “*Patser* speelt zich af in het Antwerpse gangstermilieu, dus dacht ik aan grote gouden letters. Maar Adil zag het eerder graffiti-achtig. Toen ik die twee zaken probeerde te combineren, was het resultaat compleet onleesbaar.”

Uiteindelijk putte Lettany inspiratie uit een boek over videogamegrafiek zoals je die vroeger in lunaparken vond: “Typisch eighties: stoer en schreeuwerig. Perfect voor *Patser*.” Wat een gangsterfilm met computerspelletjes te maken heeft? “Ik wil niet te veel prijsgeven, maar laten we zeggen dat sommige personages vroeger iets te veel *Tekken* hebben gespeeld. (grijnst)” ▣

VANAF 24 JANUARI 2018 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Dalilla Hermans

Stilzitten is niets voor Dalilla Hermans. Deze moeder van (bijna) drie bracht zopas haar levensverhaal *Brief aan Cooper en de wereld* uit, schrijft voor het onlinemagazine *Charlie* en presenteerde recent nog het MOOOV-filmfestival in Turnhout. Gelukkig vond ze nog tijd om te vertellen over sterke filmvrouwen en domme horrorpersonages.

tekst CHLOÉ BAUWENS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je vroegste filmherinnering?

Dalilla Hermans: “Een trauma! *(lacht)* Mijn zus en ik waren nog heel klein. We waren net uit Rwanda naar onze adoptieouders gekomen, en zij namen ons mee naar de bioscoop om *An American Tail* te bekijken, een tekenfilm over een muis genaamd Fievel Mousekewitz. Best een eng verhaal, waarin ontzettend veel gebeurt. Mijn zus en ik gilden de hele zaal bij elkaar. Halverwege de film zijn we de cinema uitgevlucht. *(lacht)*”

Ben je de laatste jaren nog vroegtijdig uit een bioscoopzaal vertrokken?

“Ja, bij een vreselijke musical met Tom Cruise. Ik ben de titel zelfs vergeten *(Rock of Ages, nvdr)*. Ik ben al geen fan van het genre, maar deze sloeg echt alles.”

Zijn er nog genres die jou niet kunnen bekoren?

“Horror! Of het moet echt héél goed gemaakt zijn. Mijn man kijkt al eens graag naar een griezelfilm, en ik zit me dan de hele tijd te ergeren omdat

“HORROR VIND IK VRESELIJK.
VERKOOP DAT SPOOKHUIS GEWOON!”

het allemaal zo ongeloofwaardig is. Ik vind het belangrijk dat ik me kan inleven. Samen met mij naar een horrorfilm kijken is dus niet leuk. De hele tijd hoor je me bezig: ‘Dommerik, verkoop dat huis toch gewoon, je merkt toch dat het daar niet oké is.’ *(lacht)*”

Voor een schrijfster is een goed verhaal natuurlijk van groot belang. Heb je ooit al een film beter gevonden dan het boek?

“Nee, ik denk niet dat ik dat ooit al heb meegemaakt. Meestal vind ik het boek sterker, omdat je aan alles een eigen betekenis kunt geven en er een eigen wereld rond kunt bouwen. Dat verklaart meteen ook waarom een verfilming vaak tegenvalt: je wordt

geconfronteerd met de visie van iemand anders op het verhaal.”

Zou je ermee instemmen om je levensverhaal te laten verfilmen?

“Als ik mee mag beslissen over het hoe en wat, dan wel.”

Wie zou dat mogen regisseren?

“Moeilijke vraag, mijn boek is namelijk niet zo spannend. *(lacht)* Toen ik MOOOV mee presenteerde, heb ik de Mexicaanse regisseuse Claudia Sainte-Luce geïnterviewd. Het klikte heel goed tussen ons. In haar film *La caja vacía – The Empty Box* in het Engels – vertelt ze over haar moeilijke relatie met haar vader. Ze heeft dat heel mooi in beeld gebracht. Met haar zou ik wel willen samenwerken.”

En wie mag jou dan vertolken?

“Ik zou zeggen: Lupita Nyong’o, bekend van onder meer *12 Years a Slave* en *The Force Awakens*. Ze is echt mijn heldin: niet alleen razend knap, maar ook trouw aan zichzelf. Ze kon de volgende it-girl worden en slechte films gaan draaien, maar ze blijft bewuste keuzes maken. Daar heb ik ontzettend veel respect voor. Ze mag me dus altijd opbellen. *(lacht)*”

Tot slot: welke Belgische film kon jou bekoren?

“Ik was heel benieuwd naar *The Broken Circle Breakdown*, omdat ik het oorspronkelijke toneelstuk had gezien. De film was helemaal anders, maar minstens even mooi. Hij is al enkele jaren oud, maar het is de eerste film waaraan ik denk, dus hij zal wel indruk op me hebben gemaakt. *(lacht)*”

Brief aan Cooper en de wereld

Manteau

@ChloeBauwens

THE MUMMY

DONKERE WERELD

Met *The Mummy* tekent scenarist-regisseur **Alex Kurtzman** niet alleen voor een reboot van de franchise rond het enge Egyptische titelpersonage, hij legt ook de eerste steen van een *Avengers*-achtig filmuniversum waarin de legendarische Universal Monsters centraal staan. En om het nog gekker te maken: Tom Cruise speelt de hoofdrol. “Toch is het geen typische blockbuster!”

tekst **STEVEN TUFFIN**

Alex Kurtzman kijkt uit het raam van zijn suite in het poepchique hotel Le Bristol in hartje Parijs. “Ah, de echte wereld”, lacht hij. “Misschien heb ik daar ooit nog eens tijd voor.”

De laatste decennia is het hard gegaan voor de 43-jarige filmmaker. Nadat hij tv-ervaring opdeed met series als *Hercules: The Legendary Journeys*, *Xena: Warrior Princess* en *Alias*, zorgden Hollywood-grootheden J.J. Abrams, Michael Bay en Steven Spielberg voor een promotie richting filmwereld, met schrijfp opdrachten voor onder meer *Mission: Impossible III*, twee *Transformers*-afleveringen en de *Star Trek*-reboot. En ondertussen maakte hij ook zijn debuut als regisseur met het kleinschalige familiedrama *People Like Us*.

Nieuw leven

Zo’n vijf jaar geleden vroeg Universal Pictures of Kurtzman geïnteresseerd was in een reboot van de *Mummy*-franchise. “Ik hapte onmiddellijk toe”, vertelt hij. “Ik hou van een uitdaging en begon dus meteen na te denken over een manier om het populaire verhaal van een vervloekte Egyptische hogepriester te updaten naar het hier en nu.”

Speelde ook een rol in Kurtzmans beslissing: zijn liefde voor de Universal Monsters-films die de studio tussen 1932 en 1960 maakte, waaronder naast *The Mummy* ook klassiekers als *Dracula*, *Frankenstein* en *The Wolf Man*. “Het zijn meer dan zomaar horrorfilms. Je bent niet alleen bang voor de monsters, je leeft ook met hen mee. Neem nu het monster van Frankenstein: als hij uiteindelijk een vriendelijke ziel vindt in een jong meisje, verdrinkt hij haar per ongeluk in een meer.”

The Mummy nieuw leven inblazen bleek echter makkelijker gezegd dan gedaan: “Ik schreef een paar versies met een mannelijke mummie, maar die voelden niet vernieuwend genoeg aan. Pas toen ik besliste om van het titelpersonage een vrouw te maken, begonnen de puzzelstukken in elkaar te passen. De geslachtsverandering

klopte niet alleen perfect in dit tijdperk van gendergelijkheid, het personage werd er ook sympathieker op.”

Cruisecontrol

De mummie wordt gespeeld door Sofia Boutella, de Frans-Algerijnse actrice die al indruk maakte in *Kingsman: The Secret Service* en *Star Trek Beyond*. Met Tom Cruise heeft ze een regelrechte wereldster tegenover zich. Waarom iemand van zijn kaliber casten in het soort film waarin het monster doorgaans de show steelt? “Omdat het nog nooit eerder gedaan werd”, antwoordt Kurtzman pijnlijk. “Tom is een grote liefhebber van genrecinema. Hij kent de *do's and don'ts* als geen ander, en was uitermate op zijn hoede om geen typische Tom Cruise-blockbuster te maken.”

Het valt inderdaad op dat we in *The Mummy* een andere Cruise te zien krijgen. De immer coole Ethan Hunt uit de *Mission: Impossible*-films moet plaatsmaken voor een immorele soldaat die in de ban raakt van de mummie en bij momenten slaafs haar opdrachten uitvoert. “Dat bezwerende element zat ook in de originele film, en het was voor mij de perfecte manier om Tom eens iets anders te laten spelen dan de typische held die iedereen redt. Ik vind het heerlijk dat zijn personage niet beseft wat voor gekke dingen hij uitvreet.”

Eén typisch Cruise-element is wel aanwezig: de knettergekke stunts, met als vroeg hoogtepunt een scène in een neerstortend vliegtuig. “Omdat Tom in de vorige *Mission: Impossible*-aflevering al aan de buitenkant van een vliegtuig was gaan hangen, had ik geen zin meer in die sequentie. Maar hij overtuigde me door te zeggen dat hij de scène *for real* wilde doen. We maakten dus geen gebruik van kabels en *green screens*, maar filmde in dezelfde tuimelmachine waarmee Christopher Nolan de *zero gravity*-scène uit *Inception* draaide. Laten we zeggen dat er die dag flink wat kotszakjes gevuld werden. (lacht)”

Klinkende namen

Bovenstaande aanpak staat in schril contrast met de CGI-overload waarvoor de vorige *Mummy*-reeks – met Brendan Fraser als doldwaze avonturier – bekendstond. Kurtzman is dan ook een fan van de *less is more*-aanpak die deze dagen wel vaker in Hollywoodproducties gehanteerd wordt: “Filmmakers beseffen ondertussen dat digitale effecten de kijker vaak uit een film halen. Daarom gebruik ik ze alleen om het verhaal kracht bij te zetten, niet om het verhaal mee te vertellen. Toch kon ik het niet laten om te knipogen naar

Alex Kurtzman en Russell Crowe

de voorgaande *The Mummy*-incarnatie. Vandaar dat shot van een stofwolk die de vorm van Sofia’s gezicht aanneemt.”

Tijdens de preproductieperiode ontstond het idee om een heus filmuniversum uit te bouwen rond de Universal Monsters. Een eerste glimp die we daarvan opvangen is Dr. Jekyll, een Britse wetenschapper die regelmatig verandert in de kwaadaardige Mr. Hyde. Hij leidt het personage van Cruise rond in de Prodigium, een hoogtechnologisch laboratorium waar alle monsters ter wereld in de gaten worden gehouden.

Jekyll wordt gespeeld door niemand minder dan Russell Crowe, en hij is niet het enige toptalent dat naast Cruise zal aantreden in het Dark Universe, zoals het monsteruniversum ondertussen heet. Johnny Depp is van de partij als de onzichtbare man, Javier Bardem gaat het monster van Frankenstein spelen en naar verluidt aast men op Angelina Jolie om de bruid van het monster te vertolken.

“Allemaal klinkende namen, *I know*”, lacht Kurtzman. “Maar ook stuk voor stuk mensen die een speciale band hebben met de personages die ze gaan spelen. Johnny aast al jaren op zijn rol. Als kind was hij echt bezeten door de originele *The Invisible Man*. Geen haar op zijn hoofd dat er dan ook aan denkt

om zijn ego in de weg te laten komen van een zo goed mogelijke film.”

Eigen smoel

De bonte verzameling sterren en Jekylls Nick Fury-achtige leidersrol zorgen ervoor dat vergelijkingen met het Marvel Cinematic Universe niet van de lucht zijn. Kurtzman veegt die echter gelijk van tafel: “De originele Universal Monsters-reeks was de moeder van alle filmuniversums. Na de solofilms en hun sequels begon men de wezens met elkaar te combineren, wat leidde tot titels als *Frankenstein meets the Wolf Man*.”

Ook de opmerking dat de gemiddelde bioscoopbezoeker al die filmreeksen stilaan moe wordt, wuift Kurtzman weg: “Zodra er een hit wordt gescoord, is iedereen die zogenaamde *franchise fatigue* opnieuw vergeten. Franchises zijn van alle tijden, kijk maar naar *Star Wars*. Als kind van de jaren zeventig en tachtig heeft de originele trilogie een onuitwisbare indruk op me gemaakt. Nee, ik geloof niet dat mensen dit soort reeksen ooit écht beu zullen zijn.”

Toch onderlijnt Kurtzman dat hij het vooral kalm aan wil doen met het Dark Universe: “We wachten de ontvangst van *The Mummy* af. Aan de hand daarvan kunnen we zien wat werkt en

wat niet. Daarna bekijken we het film per film. Ik haat het om als kijker overspoeld te worden met informatie. Bij bepaalde franchises heb je het gevoel dat je een encyclopedie bij de hand moet hebben om te kunnen volgen. Dat willen wij absoluut vermijden. Bovendien willen we dat alle films een eigen smoel krijgen.”

Dat laatste wordt bevestigd door de eerstvolgende titel op de Dark Universe-agenda: een remake van het fenomenale *Bride of Frankenstein*. “Daarvoor deden we een beroep op *Beauty and the Beast*-regisseur Bill Condon. Hij zal de film op Valentijn 2019 in de zalen loslaten.”

Monster-date, iemand? ■

VANAF 7 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» MONSTER MASH

De Universal Monsters-stal is groter dan je denkt. Op *Vertigoweb.be* duiken we de kelder in en stellen we je voor aan onze favoriete roedel *creatures of the night*.

ATOMIC BLONDE

ROLMODEL

In de hondsbrutale actieprent *Atomic Blonde* speelt Charlize Theron een doorgewinterde spionne die een legertje slechteriken bij elkaar mept, en het is lang niet de eerste keer dat het voormalige model brokken maakt op het witte doek. Ode aan de vermeende groupie die het tot *Hollywood power player* schopte.

tekst ANKE WAUTERS

Eind jaren negentig omschreef de roddelpers het Zuid-Afrikaanse model Charlize Theron als *arm candy* van rocker Stephan Jenkins. De zanger van Third Eye Blind drukte iedereen op het hart dat zijn vriendin een 'heel belangrijke actrice' was, maar niemand geloofde hem vanwege haar mooie snoetje. Vandaag staat Theron inderdaad te boek als heel belangrijke actrice. En dat heeft ze niet alleen aan haar looks te danken, maar vooral aan haar doordachte filmkeuzes.

Theron is vanaf dag één voor sterke personages gegaan en was daarbij nooit bang om onaangenaam over te komen. Na een reeks opmerkelijke bijrollen in onopmerkelijke films als *2 Days in the Valley*, *The Devil's Advocate* en *The Astronaut's Wife* dwong ze respect – en een Oscar – af met haar verbluffende vertolking van seriemoordenaar Aileen Wuornos in de misdaadstudie *Monster*. Een onmens van een heel ander kaliber speelde ze in *Young Adult*, Jason Reitmans dramady over een voormalige *prom queen* die verdwaald en verbitterd raakte op het hobbelige pad richting volwassenheid.

Scherpschutter

Zo'n twintig jaar na haar filmdebuut behoort Theron tot het groepje Hollywoodfeministen die hun Oscars in de strijd voor gelijkheid gooien. In een industrie waar het nog steeds niet evident is dat vrouwen evenveel betaald

krijgen als mannen, wist ze voor haar vertolking van de Evil Queen in *Snow White and The Huntsman* een slordige tien miljoen dollar te onderhandelen, evenveel als haar tegenspeler Chris Hemsworth.

Door haar passage in *Mad Max: Fury Road* is Theron zelfs tot een feministisch icoon uitgegroeid. Ze schoor haar blonde lokken af en herleidde hoofdacteur Tom 'Testosteron' Hardy tot een hulpeloze passagier in zijn eigen film. Als Imperator Furiosa zette ze in de *doom ride* een tiran een hak door zijn vijf echtgenotes te bevrijden, en in een veelzeggende scène laat Hardy het scherp schieten wijselijk aan haar over.

Dat de verrijzenis van Mad Max gepaard zou gaan met veel bloed en chroom, wist iedereen. Maar een feministische toets had niemand verwacht van George Miller, het brein achter de franchise. "Ik denk niet dat hij een specifieke agenda had voor deze film", verduidelijkte Theron. "George heeft gewoon begrepen dat vrouwen net zo interessant en complex kunnen zijn als mannen. Omdat hij dat waarachtig in beeld wou brengen, heeft hij toevallig een feministische film gemaakt. Maar als het daarover gaat, beginnen mensen altijd een beetje te flippen."

Kick-ass

Ook in Therons nieuwste fim, *Atomic Blonde*, laat ze niet met zich sullen. De actieprent speelt zich af in het Berlijn

van net voor de val van de Muur. Theron speelt een collega van een MI6-agent die dood werd aangetroffen. Zij moet de moord onderzoeken en een lijstje met *classified information* onderscheppen. Maken deel uit van haar missie: flink wat klappen uitdelen en incasseren, én enkele stomende scènes delen met *The Mummy*-actrice Sofia Boutella.

Achter de schermen *kickt* Theron trouwens al net zoveel ass. In 2012 adopteerde ze een jongetje, in 2015 volgde een meisje. Voor het Charlize Theron Africa Outreach Project brengt ze veel tijd door in haar geboorteland, waar ze jongeren sensibiliseert over hiv. En in 2016 plaatste *Time Magazine* haar op de lijst van de honderd invloedrijkste mensen ter wereld.

Niet slecht voor een ooit gedood-verfde *trophy wife*! ▣

VANAF 16 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» UIT DE MODE

Charlize Theron is maar een van de vele modellen die de catwalk inruilden voor het witte doek. Op *Vertigoweb.be* vind je het beste en het slechtste van zulke *fashion to film*-transformaties.

120 BATTEMENTS PAR MINUTE

BEATS OF LOVE

In *120 battements par minute* vertelt *Eastern Boys*-regisseur Robin Campillo het verhaal van Act Up, de Franse beweging die begin jaren tachtig aan de aids-alarmbel trok. Engagement, romantiek én housemuziek vormen de basisingrediënten van dit meeslepende drama, dat op het recentste Filmfestival van Cannes met de Grand Prix aan de haal ging.
“Samen staan mensen écht sterker!”

tekst STEVEN TUFFIN

Monsieur Campillo, je vertelt het verhaal van een grote beweging, met tientallen uiteenlopende personages. Hoe verliep het castingproces?

ROBIN CAMPILLO: “Moeizaam! *(lacht)* Ik ben zes maanden op zoek geweest. Ik reisde heel Frankrijk af. Op die manier vond ik voor alle personages drie à vier geschikte kandidaten. Daarna begon ik iedereen met elkaar te combineren. Het moesten niet alleen de juiste acteurs zijn, ook de onderlinge match was cruciaal. Als ik terugdenk aan mijn tijd bij Act Up, weerklinkt de ‘muziek’ van de debatten die we hielden opnieuw in mijn hoofd. De elektriciteit die toen in de lucht hing, wilde ik koste wat kost weergeven.”

De meeste cineasten zouden dergelijke debatscènes ontwijken of ze zo kort mogelijk maken. Waarom ging jij voor een uitgesproken uitgesponnen aanpak?

“Omdat die gesprekken cruciaal waren in het verhaal van Act Up. In de vroege dagen van de aidsepidemie had iedereen vragen en waren er amper antwoorden. Doordat Act Up allerlei soorten mensen samenbracht – nee, het was geen louter homoclubje – ontstond er een dialoog die heeft geleid tot waar we nu staan. Het is het ultieme bewijs dat mensen samen écht sterker staan. Je hoeft het niet over alles eens te zijn – dat waren we volgens mij trouwens nooit *(lacht)* – maar je kunt wel dingen in beweging zetten die je in je eentje nooit voor elkaar zou krijgen.”

Je toont ook verschillende acties die Act Up op poten zette, de ene al ludieker dan de andere. Zijn die allemaal op feiten gebaseerd?

“Ik heb de dingen voorgesteld zoals ik ze me herinner. Ik ga niet beweren dat ze honderd procent waarheidsgetrouw zijn, want daarvoor vertrouw ik mijn geheugen niet genoeg. *(lacht)* Serieus: de dingen die we destijds deden – zoals ballonnen gevuld met nepbloed naar hypocriete politici gooien – zijn me altijd bijgebleven. De kinderachtigste daden hadden vaak het meeste effect. We waren de goegemeente echt wakker aan het schudden.”

Als jullie niet aan het debatteren of aan het actievoeren waren, stonden jullie blijkbaar allemaal samen op de dansvloer.

“Oké, dat aspect heb ik misschien een tikkeltje overdreven omdat ik zelf een ongelooflijke feestneus was. Er zaten bij Act Up ook heel wat mensen die op tijd in hun bed kropen. *(lacht)* Ik vond het gewoon een goed idee om de kijker af en toe wat rust te gunnen tussen het getater en de manifestaties door. Bovendien kun je niet ontkennen dat er altijd al een connectie is geweest tussen de gayscene en de housewereld. Mijn vaste componist Arnaud Rebotini zag zijn kans dan ook schoon om enkele dancetracks te maken die echt klinken alsof ze toen werden opgenomen.”

Ze misstaan in ieder geval niet naast Bronski Beat-klassieker ‘Smalltown Boy’.
“Ook aan dat nummer gaven we een

eigen draai. Aanvankelijk wilde ik frontman Jimmy Sommerville in de film omdat hij in de jaren tachtig een benefietconcert gaf voor Act Up. Maar hij zag dat helaas niet zitten – volgens mij vindt hij het niet leuk dat hij er ondertussen ouder uitziet. *(lacht)* Vandaar dat ik Arnaud vroeg om een remix te maken van ‘Smalltown Boy’ die je het gevoel geeft dat Jimmy a capella naast je staat te zingen.”

In de film wordt duidelijk dat heel wat Act Up’ers stierven aan de gevolgen van aids. Zie jij de andere overlevende leden nog regelmatig?
“Didier Lestrade, een van de mede-oprichters, was aanwezig op de wereldpremière van de film op het Filmfestival van Cannes. Dat maakte me zo zenuwachtig dat ik me geen

zorgen meer maakte over de pers en de rode loper. *(lacht)* Ik was heel blij toen achteraf bleek dat hij erg aangedaan was door de film.”

VANAF 23 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» CINEMA-POSITIEF

Tal van cineasten lieten zich inspireren door de aidsepidemie. Op Vertigoweb.be vind je een overzicht van films die – al dan niet expliciet – over de *big disease with a little name* gaan.

INHAAL- BEWEGING

Met zijn serieuzere toon en zwaardere thematiek – is Lightning McQueen definitief afgeschreven? – zorgt *Cars 3* voor een verrassende wending in de populaire Pixar-franchise. Een risico? Regisseur Brian Fee is overtuigd van niet. “Wij proberen kinderen nooit te betuttelen, ze zijn slimmer dan je denkt.”

tekst DENNIS VAN DESSEL

Tot een jaar of vijf terug was de reputatie van animatiestudio Pixar vrijwel onaantastbaar. Met parels als *Toy Story*, *Finding Nemo* en *Wall-E* stond het bedrijf keer op keer garant voor bloedmooie, originele cinema. De laatste jaren kreeg die status echter een flinke knauw. Sequels zoals *Monsters University* werden minder enthousiast onthaald en het onnozele *Cars 2* staat te boek als het dieptepunt uit de geschiedenis van de pixelfabriek.

Niet moeilijk dus dat de verwachtingen rond *Cars 3* niet bepaald hooggespannen waren. Het tijt keerde echter toen de adembenemende

teaserposter en -trailer online verschenen, en er gehint werd naar een uitdagender verhaal. “We wisten al heel snel dat we terug wilden naar de grote emoties van de originele *Cars*”, vertelt regisseur Brian Fee. “Die waren in de sequel volledig op de achtergrond beland.”

Dit is de eerste film die je regisseert nadat je jarenlang als animator aan de slag was. Maakte het feit dat het om een sequel ging de overgang makkelijker?

BRIAN FEE: “Daar heb ik in ieder geval niks van gemerkt. *(lacht)* Het enige voordeel dat we hadden, was dat we

wisten wie of wat Lightning McQueen was, en dat Owen Wilson zijn stem zou inspreken. De grote vraag was: ‘Waar staat Lightning nu?’ We wisten al gauw dat we iets wilden vertellen over mentorschap en over hoe verschillende generaties met elkaar omgaan. Maar de plot kon nog alle richtingen uit. We zijn lang op zoek geweest naar het juiste verhaal. Daarvoor hebben we flink wat geëxperimenteerd: we hebben dingen uitgeprobeerd en we zijn regelmatig op onze bek gegaan. Alleen op die manier kun je ontdekken wat echt werkt.”

Een ouder wordende sportheld die zijn tweede adem vindt: dat hebben we al

wel vaker gezien. Zochten jullie inspiratie bij andere films?

“We hebben veel sportfilms bekeken om te zien hoe die in elkaar zitten. Daarna zijn we met die structuur gaan spelen en elementen beginnen te verschuiven. Als je naar traditionele sportfilms kijkt met een mentor die een leerling opleidt of een sportheld die een comeback maakt, dan zie je al snel de stappen die telkens opnieuw gevolgd worden. Wij trokken ons echter niets aan van die regels: als het niet werkte voor ons verhaal, dan gingen we een andere richting uit. Dus ja, het is een sportfilm, maar eigenlijk ook niet. *(lacht)* Verder putte

ik inspiratie uit films die veel voor me betekenden toen ik jong was. Zo legde ik aan het team uit dat een bepaald shot er min of meer moest uitzien als een shot uit *The Empire Strikes Back*. De emoties van de scènes in kwestie hadden misschien niets met elkaar te maken, maar mijn medewerkers begrepen wel meteen wat ik bedoelde.”

Net zoals in tal van andere Pixar-films is nostalgie een cruciaal onderdeel van *Cars 3*. Wat hebben jullie daar toch mee? “Veel heeft te maken met het feit dat onze films heel persoonlijk zijn voor de regisseurs die ze maken. Toen Andrew Stanton *Finding Nemo* regisseerde, vond

hij inspiratie in zijn eigen leven: die film ging over hoe moeilijk het is om je kinderen los te laten. Hetzelfde met Pete Doctor, die bij het maken van *Inside Out* naar zijn relatie met zijn dochter keek. Ikzelf was geïnspireerd door het overlijden van mijn moeder en het plotse besef dat mijn vader ooit zal volgen. Daarom wilde ik de nadruk leggen op het feit dat McQueen zijn mentor kwijt is.”

Dat klinkt vrij zwaar voor een animatiefilm.

“Daar maken we ons bij Pixar allang geen zorgen meer over. We maken films die we zelf willen zien,

we vertellen verhalen die wij interessant vinden. We proberen kinderen nooit te betuttelen, ze zijn slimmer dan volwassenen vaak denken. Ook al begrijpen ze niet alle details, ze zijn wel mee met de grote lijnen en ze vatten de emoties.”

Hoe werd er beslist dat jij ging regiseren? Ging het om een onverwachte promotie?

“Zo kun je het inderdaad omschrijven. (lacht) Ik werkte mee aan de ontwikkeling van het project. Maar de film regisseren? Daar had ik nooit op gehoopt. Toen ik te horen kreeg dat ik naar het kantoor van *big chief* John Lasseter moest komen, dacht ik: ‘Dit wordt ofwel een hele goede meeting, ofwel een hele slechte.’ Het werd dus dat tweede. (lacht) Toch moet ik toegeven dat ik best bang was. Ik besepte dat ik heel veel zou moeten bijleren. Als regisseur moet je van alle markten thuis zijn en ik had op dat moment alleen van animeren kaas gegeten. Ik werd echter bijgestaan door een topteam, dat me al snel deed beseffen dat ik me geen zorgen hoefde te maken.”

Kon jij je met je visuele achtergrond helemaal laten gaan in de regiestoel? Of moest je jezelf inhouden?

“Dat tweede, maar dat is bij Pixar altijd zo. We gaan niet wild met de camera zwieren omdat het nu eenmaal kan. Voor alles moet een reden zijn, en de personages bepalen in de eerste plaats de regels. In deze film gaat het om auto’s, dus als je met de camera te laag of te hoog gaat, zie je hun gezichten niet meer. Dat is geen goed idee als je het publiek net wil doen geloven in een wereld vol pratende voertuigen. Hoe gekker je die voorstelt, hoe moeilijker dat wordt. Eigenlijk moet het publiek vergeten dat de film over auto’s gaat, ze moeten personages zien met wie ze zich kunnen identificeren. Een immense uitdaging, want je moet werken met een figuurtje dat in feite niet meer is dan een groot hoofd.”

Denk je dat er een moment gaat komen waarop er geen limieten meer zijn aan animatie, en alles fotorealistisch kan worden weergegeven?

“Dat ogenblik zal ooit wel aanbreken, maar is dat echt wat mensen

verlangen? Als je animatie wilt die er exact uitziet zoals de werkelijkheid, waarom ga je dan niet gewoon voor *live action*? Je moet animatie een beetje stileren, anders is het niet interessant.”

Tot slot: komt er een Cars 4 of is het verhaal nu volledig verteld?

“Momenteel zijn er geen plannen voor een *fourquel*, maar zeg nooit nooit. Als we een verhaal vinden waar we echt enthousiast over zijn: waarom niet?” ▣

VANAF 26 JULI IN DE BIOSCOOP

@DennisVanDessel

» COMEBACK-KIDS

Het Grote Filmgeschiedenisboek staat vol met titels over *has-beens* die het op-nieuw willen maken. Op Vertigoweb.be sommen we zowel gekende als minder gekende voorbeelden op.

DUNKIRK

OORLOGSPAD

Omdat Christopher Nolan nooit half werk levert, heeft hij voor het British Film Institute een programma samengesteld met films die zijn WOII-spektakel *Dunkirk* inspireerden.

Bij deze de posters van de uiteenlopende verzameling.

Op Vertigoweb.be geven we tekst en uitleg.

tekst STEVEN TUFFIN

GREED
(ERICH VON STROHEIM, 1924)

SUNRISE
(F.W. MURNAU, 1927)

ALL QUIET ON THE WESTERN FRONT
(LEWIS MILESTON, 1930)

FOREIGN CORRESPONDENT
(ALFRED HITCHCOCK, 1940)

LE SALAIRE DE LA PEUR
(HENRI-GEORGES CLOUZOT, 1953)

LA BATTAGLIA DI ALGERI
(GILLO PONTECORVO, 1966)

RYAN'S DAUGHTER
(DAVID LEAN, 1970)

ALIEN
(RIDLEY SCOTT, 1979)

CHARIOTS OF FIRE
(HUGH HUDSON, 1981)

SPEED
(JAN DE BONT, 1994)

UNSTOPPABLE
(TONY SCOTT, 2010)

DUNKIRK
(CHRISTOPHER NOLAN, 2017)

VANAF 19 JULI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

A GENTLE CREATURE

IN HET VAGEVUUR

Een Russische vrouw reist af naar het stadje waar haar man in de cel zit, op zoek naar antwoorden. Het enige wat ze er vindt, is tegenwerking. In *A Gentle Creature* neemt de Oekraïense cineast Sergei Loznitsa het hedendaagse Rusland op de korrel. Maar dat is niet alles. “Ik wil de essentie van macht blootleggen.”

tekst RUBEN NOLLET

De 70^e editie van het Filmfestival van Cannes bevestigde nog maar eens dat Rusland niet meteen het opbeurendste land ter wereld is. Terwijl Andrey Zvyagintsev in zijn wrange scheidingsdrama *Loveless* de Russische kant belichtte, gaf Sergei Loznitsa met *A Gentle Creature* een Oekraïense kijk op het rijk van Poetin.

Dat een Oekraïner tegenwoordig niet hoog oploopt met zijn buurland, mag geen wonder heten. Maar Loznitsa richtte al lang voor het Krim-conflict zijn camera op de onderbuik van de voormalige Sovjet-Unie. Aanvankelijk met documentaires over uiteenlopende onderwerpen, zoals een gemeenschap

van geesteszieken en een bushalte in een kleine stad.

Onwerkelijk realisme

In 2010 maakte Loznitsa zijn fictie-debuut met *My Joy*, het verhaal van een vrachtwagenchauffeur die door het Russische platteland reist en overal geconfronteerd wordt met geweld, uitbuiting en corruptie. *A Gentle Creature* vertelt een gelijkaardig verhaal, maar dan door de ogen van een vrouwelijk hoofdpersonage.

“De films vormen inderdaad een soort tweeluik”, vertelt de regisseur. “Ze zijn allebei gebaseerd op dingen die ik zelf gezien of gehoord heb tijdens mijn reizen door Rusland. Je kunt die

verhalen surrealistisch noemen, maar we leven nu eenmaal in een wereld die almaar onwerkelijker wordt. Ik heb steeds meer het gevoel dat we in een roman van Kafka rondlopen.”

A Gentle Creature bereikt een surrealistisch hoogtepunt tijdens een burleske climax, die fel contrasteert met het rauwe sociale drama dat eraan voorafgaat. Alsof de gebroeders Dardenne het einde van *Rosetta* zouden overlaten aan Federico Fellini.

“Ik experimenteer graag met de taal van cinema”, legt Loznitsa uit. “Je kunt het eerste deel van *A Gentle Creature* een imitatie van de realiteit noemen. We volgen het hoofdpersoon op haar tocht door een vreemde

wereld, zoals Dante in zijn *Inferno*. Maar uiteindelijk komt ze in een doodlopend straatje terecht, net als de film zelf. In de realiteit kan dit verhaal geen ontknoping krijgen. Ik zag geen enkele uitweg die me interessant leek.”

Mentaliteitsprobleem

Loznitsa duikt niet alleen in het onderbewustzijn van zijn protagoniste, hij werpt ook een blik op het mechanisme van het corrupte Russische systeem: “*A Gentle Creature* gaat over de werking van een repressief regime. Ik ben ervan overtuigd dat zo’n bewind alleen kan bestaan omdat elke burger mee verantwoordelijk is. Iedereen die mijn

hoofdpersonage op haar tocht ontmoet, is deel van het probleem. In Rusland is er geen respect voor het individu omdat individuen geen respect hebben voor elkaar. Het is een nationaal mentaliteitsprobleem.”

De cineast beseft als geen ander dat hij met zijn film niets wezenlijks kan veranderen aan de wantoestanden die hij aanklaagt. Maar hij is er wel van overtuigd dat zijn selectie voor de Officiële Competitie in Cannes een verschil heeft gemaakt.

“Ook al won ik geen prijs, de aandacht die de selectie opleverde, is goud waard”, stelt hij. “Misschien gaan nu meer filmfans hem bekijken, én dieper nadenken over wat ik hen toon.

Als mensen er individueel iets van leren, zal ik al heel blij zijn.”

VANAF 16 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» ZEG HET MET GEZANG

Een van de meest memorabele personages uit *A Gentle Creature* is een man met een geweldige zangstem. Op Vertigoweb.be legt Sergei Loznitsa uit wie die kerel is en waar je hem kunt horen.

VERTIGO ZOMERT

MAAR DAT BETEKENT NIET DAT WE
ALLEEN MAAR AAN DE COCKTAILS ZITTEN.

EVENTS

WE BLIJVEN TRAKTEREN OP
ADEMBENEMENDE **AVANT-PREMIÈRES**
IN BIOSCOPEN OVER HET HELE LAND.

PRINT

WIL JE ZEKER ZIJN VAN DUOTICKETS VOOR ONZE
EXCLUSIEVE EVENTS? GA DAN RAZENDSNEL
VOOR EEN **ABONNEMENT** OP ONS MAGAZINE!

GROOT
€25

10 NUMMERS IN JE
POSTBUS (EN EEN
KLEIN EXTRAATJE)

GROTER
€100

GROOT + 1 T-SHIRT, PIN OF
ILLUSTRATIE + VOORRANG
OP VERTIGO-EVENTS

GROOTST
€200

GROTER + EXTRA
T-SHIRT, ILLUSTRATIE OF
PIN + DUOTICKETS VOOR
VIP-EVENTS

ONLINE

OP **VERTIGOWEB.BE** KUN JE TERECHT VOOR JE
DAGELIJKE PORTIE FILMNIEUWS, ARTIKELS,
RECENSIES EN WEDSTRIJDEN.

ALLE INFO: **VERTIGOWEB.BE**

SUPERPUBER

With great power comes great responsibility. Het ondertussen gekende motto gaat dubbel op voor **Tom Holland**. In *Spider-Man: Homecoming* speelt hij niet alleen zijn eigen favoriete superheld, hij neemt ook het gewicht van een heuse monsterfranchise op zijn schouders. Het verhaal van een megaster in wording.

tekst **ANKE WAUTERS**

Vijf jaar geleden ging de Britse acteur Tom Holland – toen nog een nerdy tiener – in Spider-Man-pak naar een fuif. Niet onbelangrijk detail: het ging niet om een verkleedfeestje, maar om een doodgewoon onderonsje onder vrienden. Om maar te zeggen: hij leek wel voorbestemd om de iconische Marvel-superheld te spelen.

Wat voorafging aan zijn hoofdrol in *Spider-Man: Homecoming*? Holland begon als kind te dansen en ontwikkelde indrukwekkende acrobatische skills – altijd handig als je een spinnenman speelt die met de regelmaat van de klok de zwaartekracht tart. Studeren deed hij aan de prestigieuze BRIT School, waar ook Amy Winehouse, Adele en Jessie J het entertainmentvak leerden.

Nadat hij op het Richmond Dance Festival werd 'ontdekt', speelde hij tussen 2008 en 2010 de titelrol in de Londense musicalbewerking van *Billy Elliot*. Zijn filmdebuut in 2012 naast Naomi Watts en Ewan McGregor in het Oscargenomineerde tsnunamidrama *The Impossible* ging niet bepaald onopgemerkt voorbij, waardoor rollen volgden in de youngadultfilm *How I Live Now* en de BBC-miniserie *Wolf Hall*.

Marvel-magie

We horen je al zuchten: "Moet ik écht nog eens iemand in spandexpak de wereld zien redden? En waarom een zoveelste reboot?" Maar Spider-Man

is geen superheld van dertien in een dozijn. Neen, hij is de enige echte superpuber. En op dat vlak is de casting van Holland goed nieuws: hij is op zijn twintigste de jongste acteur ooit die in de huid van Spidey kruipt – zijn voorgangers Tobey Maguire en Andrew Garfield waren respectievelijk 27 en 29 toen ze hun blauwrode pakken voor het eerst aantrokken.

Nog een groot verschil tussen *Spider-Man: Homecoming* en zijn voorgangers: een stevige portie Marvel-magie. Dit is het eerste filmavontuur van de spinnenman dat Sony Pictures in samenwerking met de comicgigant op poten zet. Het verhaal diept dan ook Peter Parkers relatie met Tony Stark alias Iron Man verder uit, nadat die laatste een beroep deed op de tiener om te helpen bij de Avengers-confrontatie in *Captain America: Civil War*. Terug thuis probeert Parker zijn gewone leventje opnieuw op te pikken, maar dan verschijnt de gevleugelde superschurk The Vulture (gespeeld door voormalige Batman-ster Michael Keaton) op het toneel.

Tieneridool

Aan ambitie ontbreekt het Marvel en Sony duidelijk niet: de studio's kondigden al Harry Potter-achtige plannen aan, waarbij elke Spider-Man-film één schooljaar zal coveren. En ook Holland blaakt van zelfvertrouwen, getuige zijn overdonderende

charmeoffensief van de afgelopen maanden. Niet dat dat echt nodig was, want er zijn al duizenden Tumblr-pagina's aan hem gewijd, waarop dolenthousiaste tienerfans massaal foto's en filmpjes van hun idool delen.

Opvallend is dat Holland niet uitblinkt tijdens interviews, hij verovert vooral harten met zijn ongedwongen houding. Zo maakte hij een meer dan memorabele indruk in het Amerikaanse programma *Lip Sync Battle* toen hij het opnam tegen Zendaya, zijn tegenspeelster in *Spider-Man: Homecoming*. Compleet met zwart korset bracht hij een indrukwekkende versie van Rihanna's superhit 'Umbrella'. Natuurlijk ging die performance meteen viraal.

Of hoe een geheide filmhit dankzij een superpopulaire melkmuil nog een extra push kreeg! ▀

VANAF 19 JULI IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» TOBEY 4 LIFE

Journaliste Anke Wauters was twaalf toen ze verstrikt raakte in het web van Tobey Maguire. Op Vertigoweb.be vind je een ode aan haar favoriete Spider-Man.

KOMT EEN VROUW BIJ DE DOKTER

Een vagina, een dildo en wat menstruatiebloed maakten van *L'amant double* een van dé schandaalfilms van het voorbije Filmfestival van Cannes. Toch vindt Frans veelfilmer François Ozon niet dat hij te ver is gegaan met zijn erotische thriller over een vrouw die intrekt bij haar psycholoog. “Er zijn geen grenzen aan wat je mag tonen.”

tekst STEVEN TUFFIN

Is this the most explicit nude scene ever seen in Cannes?” Zelfs de Britse kwaliteitskrant *The Telegraph* ging de sensationele toer op toen tijdens het recentste Filmfestival van Cannes bekend werd dat *L'amant double* begon met een extreme close-up van een vagina. De filmcriticus van het populaire Franse dagblad *Le Parisien* was op zijn beurt zo gechoqueerd door de Gouden Palm-kandidaat dat hij een open brief schreef aan regisseur François Ozon.

De cineast achter uiteenlopende films als *Swimming Pool*, *5X2* en het recente WOI-drama *Frantz* neemt inderdaad geen blad voor de camera

in zijn zwoele bewerking van een boek van Joyce Carol Oates, waarin de depressieve Chloé (Marine Vach) in therapie gaat bij de warmhartige psycholoog Paul (Jéréemie Renier). Na een tijdje beginnen patiënt en dokter een relatie, maar als zij ontdekt dat hij geheimen voor haar heeft, ontspint zich een psychoseksueel kat-en-muis-spel. Laten we echter beginnen bij het begin...

Vanwaar zo'n expliciete openings-scène?

FRANÇOIS OZON: “Heb je het nu over de scène waarin Chloé haar haar laat knippen? (*monkelt*)”

Eh, nee...

“Dat korte moment voor het vaginashot lijkt iedereen te vergeten. Hoe komt dat toch, vraag ik me af. (*lacht*) Maar om op je vraag te antwoorden: ik laat die extreme close-up overvloeien in een shot van een betraand oog om de kijker duidelijk te maken waaraan hij zich mag verwachten, namelijk een tocht doorheen iemands innerlijk.”

Dat shot deed me denken aan het vrouwenoog dat in het surrealistische meesterwerk *Un chien andalou* met een scheermes bewerkt wordt.

“Dat was zeker geen bewuste referentie, maar ik moet wel toegeven dat

ik geobsedeerd ben door die kortfilm van Luis Buñuel en Salvador Dalí. Toen ik een jaar of tien was, bezocht ik met mijn familie een expo in Parijs waar hij draaide. Mijn broer en ik hebben hem toen minstens een keer of tien bekeken. Zoiets hadden we nog nooit gezien.”

Nu we het toch over Buñuel hebben: klopt het dat hij een even grote invloed was voor *L'amant double* als Alfred Hitchcock en Brian De Palma?

“Zeker en vast. Buñuel opperde altijd dat hij de werkelijkheid als een droom wilde weergeven en dromen als de werkelijkheid. Dat is een aanpak die

ik hier vrij letterlijk heb genomen. (*lacht*) Er is niks leuker dan de grenzen tussen realiteit en verbeelding aan diggelen slaan. Op die manier kun je de kijker helemaal uit zijn lood slaan: hij weet immers niet wat hij nu wel en niet moet geloven. Hij verliest, net zoals Chloé, zijn grip op de werkelijkheid.”

Je deinst er niet voor terug om te knipogen naar je voorgangers.

“Wat wil je dat ik doe? Ik ben een cinefiel die werkelijk alles gezien wil hebben. Ik kan onmogelijk mijn geheugen laten wissen of alleen maar dingen maken die aan niks anders

refereren. Vooral in genrecinema is het onmogelijk om compleet origineel uit de hoek te komen. Het plezier zit 'm dan in het spel met de codes en conventies.”

Vorig jaar regisseerde Paul Verhoeven *Elle*, nu kom jij met *L'amant double* aanzetten. Leeft de erotische thriller opnieuw op?

“Het is waarschijnlijk nog wat vroeg om van een trend te spreken. (*lacht*) Eén ding staat wel vast: we hebben dringend nood aan wat meer seks in de cinema. Al die hedendaagse Hollywoodblockbusters zijn zo braaf, en na een kuise film als *Frantz* had ik zin om eens echt wild te doen.”

En zo geschiedde. Had je verwacht dat de reacties in Cannes zo fel zouden zijn?

“Om eerlijk te zijn: absoluut niet. Wat mij betreft zijn er geen grenzen aan wat er op het witte doek getoond mag worden. Ik geloof namelijk rotsvast in de vrijheid van meningsuiting. Eigenlijk vind ik de reacties ongelooflijk hypocriet: op het internet kun je veel extremere dingen vinden.”

Wat is volgens jou het geheim van een geslaagde seksscène?

“Alles hangt af van wat je wilt vertellen. Zo’n scène zal nooit werken als je ze zomaar in je film steekt. Dan kun je beter een pornofragment inlassen. De beste seksscènes wekken bij de kijker gevoelens van lust of angst op – of een combinatie van beide in het geval van *L’amant double*. Omdat ik het verhaal vertel van een vrouw die zichzelf ontdekt, op psychologisch maar ook op seksueel vlak, moest ik verschillende soorten vrijscènes bedenken. Een uitdaging als een ander, *n’est-ce pas?* (lacht)”

Hoe kwam je bij erbij om de Belgische acteur Jérémie Renier te casten als Paul de psycholoog?

“Jérémie was niet mijn eerste keuze. Dat klinkt misschien hard, maar het is nu eenmaal de waarheid. Zo’n twintig jaar terug maakten we samen *Les amants criminels* en ik had het beeld van de jeugdige Jérémie nooit kunnen afschudden. Ik liet Marine, die ik eerst had gecast, testen met verschillende Franse acteurs. Na een tijdje werd ik echter radeloos en liet ik ook Jérémie passeren. Stond ik effe te kijken: wat was hij volwassen geworden! En zo’n viriele uitstraling. (lacht)”

Jérémie vertelde dat ook jij flink veranderd bent. Hij vond dat je in vergelijking met vroeger veel rustiger en vriendelijker op de set stond.

“Wat lief van hem! (lacht) Ik denk dat ik destijds tekeerging als een echte brulboei – om niet te zeggen: dictator. Door de jaren heen is mijn zelfvertrouwen toegenomen, waardoor ik niet meer als een onzeker kalf op de set sta. Bovendien ben ik beginnen te beseffen

dat acteurs ruimte nodig hebben om hun ding te kunnen doen. Als je hen verstikt met jouw meningen en ideeën, zul je nooit het gewenste resultaat bekomen.”

Eén scène draaide je in een Brusselse villawijk. Vond je geen soortgelijke setting in Parijs?

“Ben je ooit al in onze buitenwijken geweest? Daar tref je alleen maar lelijke, aftandse huizen aan, en die wilde ik niet in mijn film. Vooral niet omdat de fantastische Jacqueline Bisset in die sequentie meespeelde. Met haar samenwerken was een droom die uitkwam. Ik kick echt op oudere Engelse actrices die Frans kunnen spreken, en Jacqueline was in de seventies adembenemend in *La nuit américaine* van François Truffaut en de Jean-Paul Belmondo-komedie *Le magnifique*.”

Ondertussen lijkt het alsof je alle genres al wel eens uitgeprobeerd hebt. Wat staat er nog op je to-do-lijstje?

“Voor alle duidelijkheid: zo’n lijstje heb ik niet. (lacht) Ik vertrek altijd van het verhaal dat ik wil vertellen. Pas als ik dat helemaal uitgewerkt heb, ga ik op zoek naar het genre dat er het best bij past. Momenteel zit ik wel met een probleem: voor het eerst in jaren heb ik absoluut geen idee wat mijn volgende film wordt. Als iemand suggesties heeft: stuur ze gerust door. (lacht)” ☐

VANAF 14 JUNI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» CANNESPLOITATION

Het Filmfestival van Cannes heeft een lange traditie van schandaalfilms. Op *Vertigoweb.be* kijken we terug naar enkele aangebrande voorgangers van *L’amant double*.

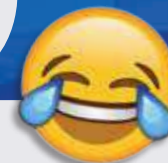
NIET ZOMAAAR EEN SMILEY

In het bonte animatieavontuur *The Emoji Movie* verleent *Deadpool*-sidekick T.J. Miller zijn stem aan een emoji die het in tegenstelling tot zijn soortgenoten niet bij één gelaatsuitdrukking kan houden. Daarom nodigden we het komische talent uit om aan de hand van die onnozele icoontjes zijn emoties de vrije loop te laten.

tekst STEVEN TUFFIN

“Een tijdje terug bracht ik samen met mijn vrouw en haar ouders een bezoek aan Leuven omdat mijn schoonvader er een tijdlang studeerde. In de universiteit kregen we onverwachts een rondleiding aangeboden. Wat een gastvrije mensen werken daar! Ik respecteer hen bijna evenveel als het bier dat ik toen dronk.”

“Ik noem mezelf een komische nihilist, en dat bedoel ik allesbehalve negatief. Integendeel: omdat niks nog betekenis heeft, kan alles eender wat betekenen. Voor mij is mensen aan het lachen brengen met mijn *fuck you*-houding het mooiste wat er is.”

“Sta me toe je eens lekker te beledigen: Steven, je hebt de tatoeages van een verwarde puber en het borsthaar van een man met te veel zelfvertrouwen. Je hebt een *man bun*, maar ik ben niet zeker of je een man bent. En je montuur doet vermoeden dat je een hipster bent, maar dan wel eentje zonder smaak.”

“De laatste tijd voel ik me nogal close met Steven Spielberg. Hij liet me casten in *Office Christmas Party*, een komedie die hij produceerde. Dat beviel hem zo erg dat hij een rol voor me liet schrijven in zijn scifi-film *Ready Player One*. Op de set zaten we zelfs uit elkaars zakken chips te eten.”

“Wat kan ik je vertellen over de sequel? Wel, je zult ontdekken dat mijn personage Weasel een nog grotere klootzak is dan je al dacht. Hij is zo mogelijk nog egoïstischer dan *Deadpool*. En misschien – ik herhaal: misschien – brengt dat opportunisme zijn buddy flink in de problemen.”

VANAF 9 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

BABY DRIVER

ACHTERVOLGINGSWAANZIN

Met *Baby Driver* brengt *Shaun of the Dead*-regisseur Edgar Wright opnieuw hulde aan een klassiek filmgenre: de *car chase movie*. Alleen doet hij dat deze keer zonder vaste kompanen Simon Pegg en Nick Frost, en speelt muziek een wel heel belangrijke rol. “Zonder de juiste playlist ben ik verloren!”

tekst STEVEN TUFFIN

Edgar Wrights carrière is er eentje van vallen en opstaan. Zijn langspeelfilmdebuut, de westernparodie *A Fistful of Fingers* uit 1995, werd universeel afgekraakt, maar bezorgde hem zijn eerste tv-opdrachten. Zo leerde hij Simon Pegg kennen, met wie hij de cultreeks *Spaced* maakte. In 2004 zorgde hun eerste bioscoop samenwerking, de zombiekomedie *Shaun of the Dead*, voor de grote doorbraak. Drie jaar later knipoogden ze in *Hot Fuzz* samen met hun *buddy* Nick Frost naar de testosteronbommen die superproducer Jerry Bruckheimer geregeld in de zalen dropte.

In 2010 ging Wright zijn eigen weg met *Scott Pilgrim vs. the World*, een hypergestileerde comicverfilming die faliekant flopte. En ook de apocalyptische kroegentocht *The World's End*, de finale van de *Cornetto*-trilogie die Wright met Pegg en Frost had geconcipieerd, deed het in 2013 belabberd aan de internationale box office. “Als ik me niet vergis, zijn mijn twee laatste films zelfs niet uitgekomen in België”, lacht Wright aan de telefoon vanuit Los Angeles. “Maar neem me het niet kwalijk als dat niet de reden was waarom ik het met *Baby Driver* over een andere boeg gooide.”

Wright's zesde langspeler is inderdaad een ander beestje. Oké, er wordt opnieuw een Tarantino-achtig spel met genreconventies gespeeld. Maar ditmaal gaat het er allemaal toch wat steviger aan toe. Het titelpersonage is een mysterieuze jongeman (Ansel Elgort) die in opdracht van een meester-crimineel (Kevin Spacey) overvallen pleegt, samen met tal van andere boeven (onder meer Jamie Foxx en Jon Hamm). Met zijn iPod-oortjes in ontpopt Baby zich tot een duivelse *getaway driver* die de waanzinnigste autostunts uithaalt.

De mix van knalharde actie en het zeer nadrukkelijke muzikale aspect doet de film lijken op een bastaard-kind van *La La Land* en *Drive*: hoogst origineel dus en zonder twijfel Wright's beste film in jaren.

EDGAR WRIGHT: “Bedankt voor het compliment. Misschien heeft het feit dat ik er zo lang op heb zitten broeden er iets mee te maken. Begin jaren negentig, toen ik een jaar of twintig was, verhuisde ik van het kuststadje Poole naar het grote Londen. Daar raakte ik geobsedeerd door ‘Bellbottoms’, de eerste track op het *Orange*-album van Jon Spencer Blues Explosion. In mijn hoofd vormde die primitief klinkende song de perfecte soundtrack voor een spannende autoachtervolging. Omdat dat idee altijd was blijven hangen, besliste ik tien jaar geleden om ermee aan de slag te gaan. Eerst werkte ik het hoofdpersonage uit, daarna volgden de achtervolgingssequenties, en uiteindelijk goot ik alles in één vloeiend verhaal.”

Baby is een zeer gespleten personage. Het ene moment maakt hij een bijna autistische indruk, het andere loopt hij zingend en swingend over straat.

“Vaak zijn de hoofdpersonages van dit soort films mythische figuren over wie je amper iets te weten komt. Kijk maar Ryan O’Neal in *The Driver* of naar Ryan Gosling in *Drive*. Die conventie wilde ik graag op haar kop zetten. Daarom is Baby in de buurt van zijn collega-criminelen een complete weirdo wiens eigenaardige gedrag hen hoorndol maakt, maar ontpopt hij zich in de buurt van zijn vrienden en geliefden tot een warmhartig mens van vlees en bloed. Ik toon naast de mythe ook de man, met andere woorden.”

Baby wordt met verrassend veel schwung gespeeld door Ansel Elgort... (Onderbreekt) “Hoezo verrassend?”

Eerlijk? Ik vond hem in *The Fault in Our Stars* en de *Divergent*-franchise maar een houten klaas.

“Toch grappig hoe eerste indrukken zo verkeerd kunnen zijn. Volgens mij acteerde Ansel in die films op die manier omdat dat het best paste bij zijn personages. In het echte leven is hij allesbehalve een stijve hark. Hij schrijft zelf liedjes, treedt regelmatig op en

deejayt af en toe. Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, klikte het meteen. Waarschijnlijk omdat we allebei bezeten zijn door muziek.”

Ben je nog steeds zo’n grote muziek-freak als twintig jaar terug?

“Ik moet in ieder geval niet onderdoen voor Baby. Net zoals hij kan ik moeilijk functioneren zonder muziek. Ik heb specifieke playlists voor tijdens het autorijden, voor tijdens het sporten, voor tijdens het schrijven... Je kunt het zo gek niet bedenken of ik heb er wel een playlist voor. Als ik schrijf, luister ik bijvoorbeeld vooral naar instrumentale dingen.

Eigenlijk luister ik non-stop naar muziek. Nieuwe dingen, oude dingen: het maakt allemaal niet uit. Het is voor mij ontzettend belangrijk om de juiste sfeer te creëren. Als die niet goed zit, ben ik namelijk hopeloos verloren. Gelukkig leven we in een tijdperk waarin de technologie voor niets staat. Vroeger zat ik altijd te sukkelen met cassettes voor mijn walkman. Nu kan ik met mijn smartphone altijd en overal luisteren naar wat ik op dat moment nodig heb.”

Hoe zocht je de soundtrack voor deze film bij elkaar?

“Zoals ik eerder zei: toen ik effectief begon te schrijven, had ik alle achtervolgingssequenties al tot in de puntjes uitgewerkt, inclusief de selectie van de bijhorende songs. Voor de scènes die ik nog moest schrijven, ging ik eerst op zoek naar de juiste nummers. Pas als ik die gevonden had, zette ik me achter mijn computer.”

Was het niet moeilijk om toestemming te krijgen om al die songs te gebruiken?

“Ik kan het zelf nog steeds niet geloven, maar zo’n negentig procent van de nummers uit mijn scenario hebben de film gehaald. Als er al problemen waren, ging het om dance-tracks die samples bevatten die men nooit aangegeven had. Dat hebben we in een paar gevallen opgelost door die nummers te vervangen door de

originele songs waaruit de samples kwamen. Op die manier zetten we het publiek ook een paar keer op het verkeerde been: ‘Luister: ‘Jump Around’ van House of Pain!’ Niet dus. (lacht)”

Je film begint met een choreografie die door haar betoverende alledaagsheid doet denken aan de danssequenties uit *La La Land*. Heb je die scène zelf bedacht?

“Ben je gek! Zo getalenteerd ben ik helemaal niet. (lacht) Ik deed een beroep op Ryan Heffington, een choreograaf die al met bands als Arcade Fire en Florence + the Machine samenwerkte. Even snel over *La La Land*: je bent niet de eerste – en waarschijnlijk ook niet de laatste – die de vergelijking maakt, en natuurlijk vind ik dat een hele eer. Toch moet ik benadrukken dat alle gelijkenissen louter toevallig zijn. Regisseur Damien Chazelle is een vriend van me, maar ik was niet op de hoogte van zijn project

en hij evenmin van het mijne. Laten we het er gewoon bij houden dat we allebei ongelooflijke muziekliefhebbers zijn. (lacht)”

Toch lijkt de openingsscène van *Baby Driver* gedraaid op het soort klassieke filmset dat ook in *La La Land* opduikt.

“Nu moet ik je helemaal teleurstellen, want die scène filmden we in *downtown* Atlanta, de stad in Georgia waar we draaiden vanwege de belastingvoordelen. Maar ik begrijp wat je bedoelt: de gebouwen in het centrum van Atlanta dateren van de vroege 20e eeuw en ademen dus wel degelijk iets ouderwets hollywoodiaans uit.”

Voor ik het vergeet: ook de auto-achtervolgingen zijn spectaculair choreografeerd.

“Dat heb ik dan weer te danken aan Darrin Prescott, de doorgewinterde stuntcoördinator die meewerkte aan de *Matrix*-, de *Bourne*-, de *Marvel*- én de *John Wick*-franchises.”

Over franchises gesproken: niet bang dat je film zal verdrinken tussen al het zomergeweld?

“Laten we hopen dat het publiek er zin in heeft. Alleen op die manier zullen de studio's inzien dat ze niet alleen moeten inzetten op dergelijke reeksen. Het is echt verschrikkelijk moeilijk geworden om origineel materiaal van de grond te krijgen, zelfs al gaat het om pure popcorncinema zoals *Baby Driver*.”

VANAF 2 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» VOL GAS

Toen we Edgar Wright naar zijn favoriete autoachtervolgingen in films vroegen, somde hij een indrukwekkende lijst op. Op Vertigoweb.be leggen we die onder de loep.

DIERENMANIEREN

In *War for the Planet of the Apes* zetten mens en aap zich schrap voor de ultieme confrontatie. Het is lang niet de eerste keer dat filmpersonages het aan de stok krijgen met – al dan niet gemuteerde – beesten. Van de *giant bug movies* uit de fifties tot de ecohorror uit de jaren zeventig: de meest entertainende *killer animal*-films van stal!

tekst JONAS GOVAERTS

THEM! (1954)

In deze Amerikaanse tegenhanger van *Godzilla* leidt een kernexplosie niet tot het ontstaan van een gigantische hagedis, maar wel van een nest reuzenmieren. Toen regisseur Gordon Douglas aan monteur Thomas Reilly vroeg of zijn gemuteerde insecten wel ‘eerlijk’ oogden, antwoordde die laatste: “Zo eerlijk als mieren van drieënhalve meter er kunnen uitzien.”

THE FOOD OF THE GODS (1976)

Magnum opus van filmmaker Bert I. Gordon – ook wel: Mr. B.I.G. – die in de jaren vijftig al een torenhoge dinosaur, een kolossale cycloop en een reusachtige spin op de wereld had losgelaten. In deze vrije bewerking van het gelijknamige boek van H.G. Wells duiken naast monsterachtig grote ratten ook immense wespen, wormen en zelfs kippen op.

SQUIRM (1976)

Nog meer wormen in deze pierenklassieker, waarvoor Jeff Lieberman inspiratie putte uit het Engelse gezegde ‘The early bird catches the worm’. Het scenario vroeg om ‘vervaarlijk grommende monsters’, maar omdat de doorsnee regenworm geen geluid voortbrengt, ging Lieberman voor het bloedstollende gekrijs van varkens op de slachtbank.

WAR FOR THE PLANET OF THE APES (2017)

Andy ‘Gollum’ Serkis herneemt zijn rol als apen-leider Caesar in de derde aflevering van de *Planet of the Apes*-rebootreeks. De koning van de *motion capture* vindt het heerlijk dat hij opnieuw in de digitale apenhuid mag kruipen: “Caesar heeft ondertussen een enorme evolutie doorgemaakt. Ik zie deze trilogie dan ook zo’n beetje als *Boyhood* in de jungle.”

VANAF 12 JULI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

EINDELOOS KORT

Met de expo *The Still Point of the Turning World* focust het Antwerpse fotomuseum FOMU tijdens de zomermaanden op de schemerzone tussen fotografie en film. Konden daarbij niet ontbreken: twee intrigerende werken van Belgisch videokunstenaar **David Claerbout**, die speelt met onze tijdsbeleving middels extreme vertragingen en ingenieuze 3D-technieken.

tekst **CHRISTOPHE VERBIEST**

Videokunstenaar David Claerbout heeft 2017 spectaculair ingezet. In januari ging op het International Film Festival Rotterdam *Die reine Notwendigkeit / The Pure Necessity* in première, een eigenzinnige bewerking van de animatieklassieker *The Jungle Book*. Alle scènes met pratende, zingende of dansende dieren werden verwijderd en de overige scènes werden zo getrouw mogelijk nagetekend, met als resultaat een van de fascinerendste films die dit jaar de bioscoop niet zullen halen.

Waar kun je Claerbouts werk dan wel bewonderen? In musea en

galerijen, de natuurlijke habitat van de uit Kortrijk afkomstige maar in Antwerpen woonachtige kunstenaar. Hij exposeerde al in het Parijse Centre Pompidou en Boijmans van Beuningen in Rotterdam, en had shows van New York over Hamburg en Lissabon tot Tel Aviv.

Bijna onbewogen

Een rode draad in het werk van Claerbout is het bevroren van de tijd door die extreem uit te rekken. *Cat and Bird in Peace* (1996) bestaat uit een zesenhalf minuten durend shot van een kat, uiterst links, en een vogeltje, uiterst rechts. Soms kijken ze naar

elkaar, maar meer gebeurt er niet.

In later werk begon Claerbout de camera te bewegen, weliswaar tergend traag. *Long Goodbye* (2007) bestaat uit een achterwaarts *tracking shot* van een vrouw die uit een landhuis komt, de camera ontdekt en ernaar zwaait. *Bordeaux Piece* (2004) en *White House* (2006), die allebei zo'n 13,5 uur duren, zijn dan weer opgebouwd uit een reeks korte films die onderling slechts minieme verschillen vertonen.

In de loop der jaren is dat fixeren van de tijd alleen maar ingenieuzer geworden. Op de *The Still Point of the Turning World*-expo kun je *The Algiers' Sections of a Happy Moment* (2008)

KING

bekijken: een *loop* van 37 minuten, gesitueerd op het dak van een gebouw in Algiers, dat dienstdoet als voetbalpleintje. Jongeren, omringd door oudere omstaanders, hebben hun wedstrijdje even stilgelegd zodat een van hen de meeuwen kan voederen. De video bestaat uit een opeenvolging van 600 foto's, gemaakt uit verschillende standpunten en geselecteerd uit een verzameling van zo'n 50.000 stuks.

De huid van Elvis

Claerbouts handelsmerk – een moment schijnbaar eindeloos uitrekken – bereikt een verbluffend hoogtepunt in het tweede werk dat te zien is in het FOMU. *KING* (2015-16) is gebaseerd op een foto van een nonchalante Elvis Presley in zwembroek, vlak voordat 'Heartbreak Hotel' de 21-jarige zanger naar het sterrendom zou katapulteren.

Als je die film voor het eerst ziet, geloof je je ogen niet: de camera gaat namelijk langzaam *in* de foto en begint rond Elvis' lichaam te cirkelen. Hoe Claerbout dat klaarspeelde? *KING* is een 3D-animatie, waarbij de kunstenaar het lichaam van een Elvis-lookalike digitaal inscande en bedekte met fragmenten van de huid van *The King*, geplukt uit honderden originele foto's. Dit is dus veel meer dan een verkenning van de grenzen tussen fotografie en film, het is een bijna perfecte symbiose van stilstaand en bewegend beeld. Een paradox natuurlijk, en net daardoor mateloos fascinerend. ▣

The Algiers' Sections of a Happy Moment

The Still Point of the Turning World - Between Film and Photography loopt van **23 juni tot 1 oktober** in het FOMU in Antwerpen.

STERRENWACHT

Twintig jaar na het polariserende *The Fifth Element* waagt Luc Besson zich opnieuw aan een groots sciencefictionspektakel. Meer nog, met *Valerian* graait hij diep in zijn koffer met jeugdherinneringen. “Dit verhaal was het lichtpunt van mijn kindertijd.”

tekst RUBEN NOLLET

Anno 1969 woonde de tienjarige Luc Besson met zijn moeder in een appartement aan de Boulevard Sébastopol in Parijs, in de buurt van waar zich vandaag het Centre Pompidou bevindt. De scheiding van zijn ouders, twee jaar eerder, had hem weggerukt uit het paradijselijke leven aan zee, en hij had alle moeite om te wennen aan de grote stad. Gelukkig was er wekelijks het striptijdschrift *Pilote*. Onder meer Asterix, Lucky Luke en Iznogoud beleefde er elke woensdag hun avonturen, maar Bessons favoriete held zoefde door het heelal. Valerian – in de Nederlandse vertaling werd dat Ravian – en zijn compagnon Laureline waren agenten van de Tijd-Ruimtedienst van Galaxity, een megastad in de 28e eeuw.

Fastforward naar 2017: de ondertussen 58-jarige Luc Besson legt de laatste hand aan *Valerian*, met een budget van 170 miljoen euro veruit de duurste Europese productie ooit. Niet dat de regisseur zijn hand omdraait voor uitdagende projecten. Besson is

tenslotte de man achter *Léon*, *Jeanne d'Arc* en *Lucy*, en vooral *The Fifth Element*. Eigenlijk mag je *Valerian* zien als een soort herkansing voor die laatste, want de raakvlakken zijn evident: beide films zijn spectaculaire scifiproducties vol opmerkelijk ontworpen wezens, voorwerpen en architectuur. Bovendien stak *Valerian*-bedenker Jean-Claude Mézières een handje toe tijdens de designfase van *The Fifth Element* – samen met Jean ‘Moebius’ Giraud, die andere held van Besson. En het was Mézières die Besson aanraadde om *Valerian* te verfilmen.

LUC BESSON: “Hij vroeg me: ‘Waarom verkwansel je je tijd aan een dwaze film als *The Fifth Element*? Je zou beter iets doen met *Valerian*.’ ‘Onhaalbaar’, was mijn eerste reactie. De wereld van *Valerian* bestaat uit een viertal mensen omringd door allemaal buitenaardse wezens – technisch gezien onmogelijk te realiseren. Maar het idee bleef door mijn hoofd spoken, en toen rond 2005 digitale effecten een gigantische sprong vooruit maakten, leek een verfilming

van *Valerian* plots veel minder een dagdroom. Op dat moment ben ik aan een script begonnen, voor het geval het ooit zou lukken. Ik heb dus heel lang op dit ei zitten broeden.”

Wat trok jou als kind aan in de Valerian-strips?

“Je moet weten dat er op dat moment maar twee tv-stations waren, en van het internet was er helemaal nog geen sprake. Ik keek elke week dus reikhalzend uit naar het nieuwe nummer van *Pilote*, en dan vooral naar de twee vaste pagina’s *Valerian*. Die boden mij een venster op een fantastische wereld, op het onbekende, op het buitengewone. *Valerian* had alles wat een jongetje doet dromen: de kosmos, de liefde, twee agenten die in het heelal op onderzoek gaan.”

Welke kwaliteiten van de strip wou je absoluut behouden voor het bioscooppubliek?

“Vooral de originaliteit. En het feit dat het tegelijk een klein en een heel groot

verhaal is. Het kleine verhaal is heel menselijk: een eenvoudige liefdeshistorie over een jonge kerel die graag iets zou beginnen met een meisje. Zij zegt niet meteen ja, en de vraag is dus of ze zullen samenkomen. Krijgt hij haar of krijgt hij haar niet: een zeer universeel gegeven. (lacht) De grote plot is een onderzoek dat 24 uur overspant en een enorm universum met allerlei buitenaardse wezens openbaart. Dat mysterie is trouwens ook behoorlijk ontroerend, en veel meer dan een simpele moordzaak. Daarnaast wou ik ook de ludieke en plezierige kant van het stripverhaal overnemen, samen met belangrijke thema's als ecologie en racisme."

Je hebt je vooral gebaseerd op het zesde album uit de reeks, *De ambassadeur der schaduwen*. Waarom niet beginnen bij het eerste?
"Waarom wel? (lacht) Die keuze kwam vanzelf. Het album heeft een uitgesproken filmische structuur, voert een hele reeks thema's op die me interesseren en zet de beide hoofdpersonages sterk neer. Het was precies wat ik zocht voor een eerste film over Valerian en Laureline."

Valerian gaat in wezen over een multi-culturele samenleving die bedreigd wordt door een duistere macht. Dat klinkt zeer eigentijds.
"En vandaar o zo interessant. Alpha, de gigantische metropool waarin het verhaal zich afspeelt, is de uitbreiding van een fictief ruimtestation dat in 1975 gelanceerd werd. Rusland en Amerika begonnen ermee, daarna sloot Europa aan en later deed ook China mee. Alpha laat zien hoe dat ruimtestation er binnen 700 jaar uitziet: het is ondertussen een constructie met een diameter van 12 kilometer geworden. Door die groei heeft men het moeten losmaken van de aantrekkingskracht van de aarde, omdat het dreigde neer te storten. Het station zweeft dus al 300 jaar door de ruimte, en in de loop van de eeuwen hebben zowat alle wezens uit het heelal er een plaatsje gekregen. Alpha is tegelijkertijd Wall Street, Pigalle, la Cité des Sciences en de VN. Alle mooie dingen die het universum te bieden heeft, verenigd in één ruimte-stad. En allerlei verschillende wezens proberen er in vrede en harmonie samen te leven. Met de nadruk op 'proberen', weliswaar."

De overlevering wil dat Mézières in 1977 *Star Wars: A New Hope* zag en uitriep: 'Je zou zeggen dat ze Valerian verfilmd hebben!' Overdreef hij?
"Absoluut. George Lucas is een fantastische cineast en hij heeft een unieke saga bedacht. De stripwereld was in die tijd een onmiskenbare inspiratiebron voor filmmakers. Er zitten dus effectief ideeën in de *Star Wars*-films die Lucas uit *Valerian* heeft gelicht – het ontwerp van de Millennium Falcon, Leia's outfit als ze gevangen zit bij Jabba the Hutt, en Han Solo die ingevroren wordt in een massief blok. Maar dat zijn details. Ik zie de overeenkomsten meer als een hommage dan als plagiaat."

The Fifth Element was in de Verenigde Staten niet bepaald een hit. Welke lessen heb je getrokken uit die ervaring?
"*The Fifth Element* is twintig jaar oud. Ik heb dus de nodige tijd gehad om na te denken over hoe ik het moest aanpakken. Het grootste verschil zit hem in de special effects. Ten tijde van *The Fifth Element* zaten we op dat vlak nog in de oertijd. Het meeste moesten we oplossen met praktische effecten, kostuums en maskers. Dat maakte de opnames bijzonder complex. Om je een idee te geven: *The Fifth Element* bevatte 185 shots met computereffecten, *Valerian* heeft er 2.734. Los daarvan heb ik de indruk dat de kloof tussen Europa en Amerika kleiner is geworden. De maffe kant van *The Fifth Element* kon een deel van het Amerikaanse publiek niet bekoren. Ik denk dat *Valerian* wereldwijd in de smaak zal vallen."

VANAF 26 JULI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» TOEKOMSTPRAAT

Als *Valerian* scoort, wil Besson graag een sequel maken. Welk stripalbum hij dan onder handen zal nemen, houdt hij liever voor zichzelf. Op Vertigoweb.be leggen we de belangrijkste verhalen naast elkaar.

LA LA LAND

IN CONCERT

A LIVE-TO-FILM CELEBRATION

18 OKTOBER STADSSCHOUWBURG ANTWERPEN
19 OKTOBER VORST NATIONAAL BRUSSEL
20 OKTOBER LUXEBURG ROCKHAL
21 OKTOBER ROTTERDAM AHOY
22 OKTOBER KURSAAL OOSTENDE

TICKETS & INFO: WWW.FILMCONCERTS.BE

Mis dit uniek filmconcert niet!
Gebracht door een live orkest met de film op groot scherm.

GAZET VAN ANTWERPEN Het Nieuwsblad

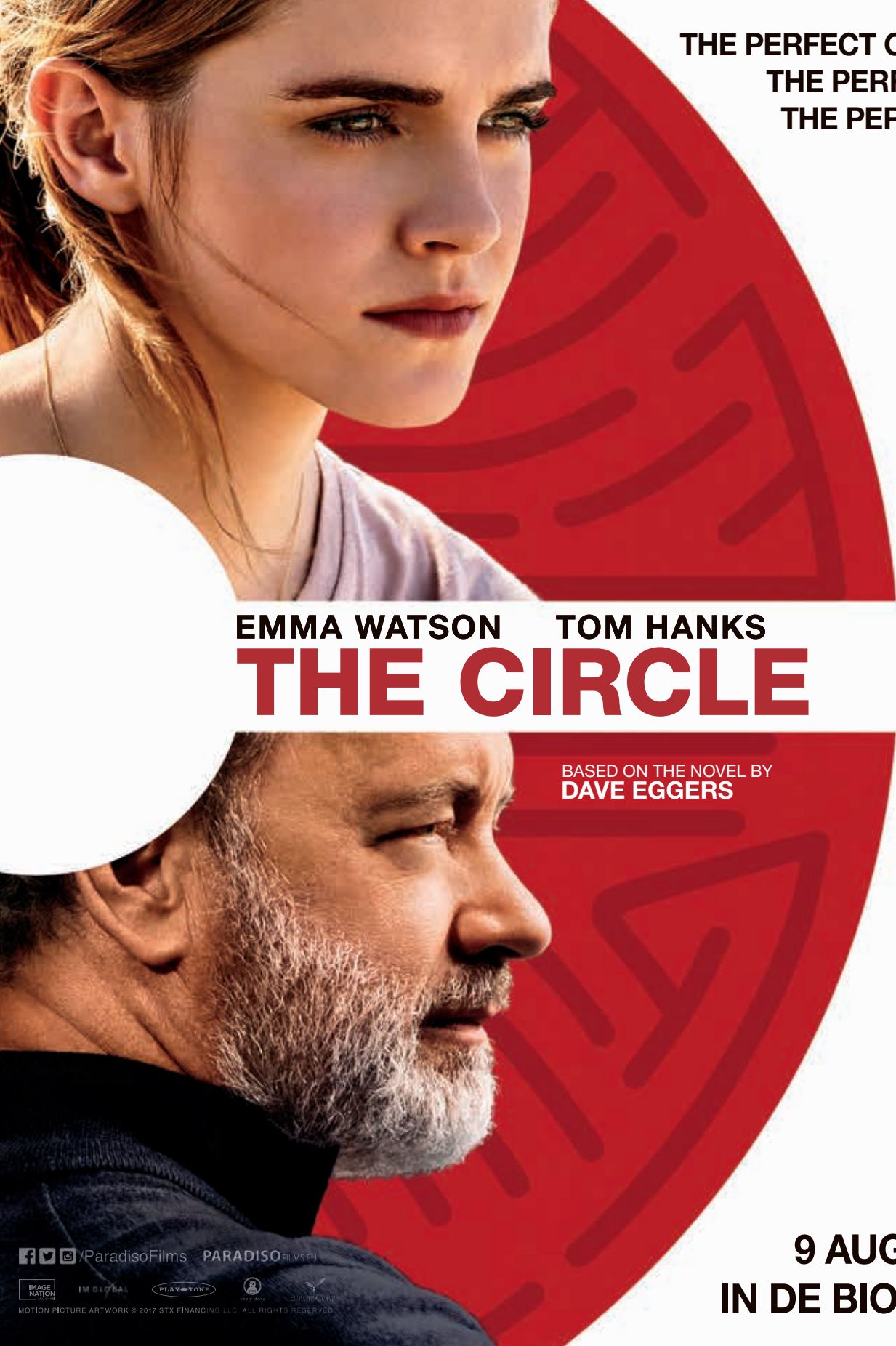
Harry Potter

AND THE CHAMBER OF SECRETS

IN CONCERT

SPORTPALEIS ANTWERPEN
29 DECEMBER 2017

Live gebracht door het Nationaal Orkest van België en het Fine Fleur Koor. Met de film op groot scherm!

THE PERFECT COMPANY.
THE PERFECT JOB.
THE PERFECT LIE.

EMMA WATSON TOM HANKS
THE CIRCLE

BASED ON THE NOVEL BY
DAVE EGGERS

9 AUGUSTUS
IN DE BIOSCOOP

UNIVERS|CINE.BE

Een andere kijk op film

VERTIGO's VOD SELECTIE

Fien Troch bewijst met haar vierde langspeelfilm dat ze nog steeds de meest eigenwijze regisseur van eigen bodem is. Must see cinema!

UNIVERS|CINE.BE

Via het **video on demand** platform van UniversCine kan je de nieuwste films bekijken op aanvraag. Ontdek onze catalogus van meer dan 2000 films met een passie voor fictie, documentaires, cult en classics.

Ga nu naar onze website en huur je eerste film. Wij geven 50 gratis films weg. Maak gebruik van deze code:
vertigo-zomer01 geldig tot 15/09/2017

nl.universcine.be

NAAR EEN WAARGEBEURD VERHAAL

THE PROMISE

VANAF 14 JUNI IN DE BIOSCOOP

GEA Live & Greenhouse Talent present

JAMES NEWTON HOWARD

3 DECADES OF MUSIC FOR HOLLYWOOD

THE HUNGER GAMES PRETTY WOMAN
THE PRINCE OF TIDES THE DARK KNIGHT
KING KONG THE SIXTH SENSE
FANTASTIC BEASTS AND WHERE TO FIND THEM MALEFICENT

LIVE ON STAGE WITH SYMPHONY ORCHESTRA AND CHOIR

11 NOV 2017 → KON. ELISABETHZAAL • ANTWERPEN

JAMESNHOWARD.COM

DIANA KRALL

WORLD TOUR 2017-2018

24 SEPTEMBER
KONINGIN ELISABETHZAAL • ANTWERPEN

25 SEPTEMBER
BOZAR • BRUSSEL

BRYAN ADAMS

GET UP

WITH VERY SPECIAL GUEST
K'S CHOICE

↑

VRIDAG 11 AUGUSTUS 2017
FESTIVAPARK MIDDELKERKE

K'S CHOICE

13 DECEMBER 2017
ANCIENNE BELGIQUE • BRUSSEL

TICKETS: GREENHOUSE TALENT.BE

GREEN
HOUSE
TALENT

Nils Verkaeren

11937 km

Vrijdag 9 juni tot en met zondag 11 juni
12:00 - 18:00

CASSTL

Braziliëstraat 29, 2000 Antwerpen - België
Een kunstenaars initiatief van Carla Arocha, Stéphane Schraenen en Luc Tuymans.

2017

货币*

David Wauters

Vrijdag 23 juni tot en met zondag 25 juni
12:00 - 18:00

* valuta

DE ROMA

JAZZ

- 3 SEP **GLENN MILLER ORCHESTRA**
- 15 SEP **BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA & BERT JORIS: SMOOTH SHAKE**
- 1 OKT **THE ROSENBERG TRIO FEAT. MOSES & JOHNNY ROSENBERG**
- 28 OKT **JASON MORAN PRESENTS IN MY MIND: MONK AT TOWN HALL 1959**
- 8 NOV **PAT METHENY WITH ANTONIO SANCHEZ, LINDA OH & GWILYM SIMCOCK**
- 22 NOV **FLAT EARTH SOCIETY & DAVID BOVÉE: BOGGAMASTA**
- 28 JAN **MAURIZIO GERISWINGTET (DJANGO FOLLLIES)**
- 22 FEB **ROBIN VERHEYEN & MARC COPLAND, DREW GRESS, BILLY HART**
- 24 FEB **DIMITRI LEUE, BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA & ANTWERP SYMPHONY ORCHESTRA: BOOM-BOOM**
- 18 MRT **QUINTESSENCE BIGBAND FEAT. IBERNICE MCBEAN: HERE'S TO ELLA**

AKUA NARU
27 SEP
THE MOUNTAIN WILL FALL

TIEN DAGEN DIE DE WERELD DEDEN WANKELLEN / REDS
8 OKT
100 JAAR OKTOBERREVOLUTIE
BOEKVOORSTELLING, FILM & NAGESPREK

SKINNY LISTER
25 OKT
VOORAF BEANS ON TOAST

BILLY OCEAN
15 NOV

FISCHER-Z
14 NOV
BUILDING BRIDGES

THE WATERBOYS
16 NOV

THUNDERGAT
19 NOV

BILLY BRAGG
25 NOV
BRIDGES NOT WALLS

DE ROMA • TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA & TICKETS: WWW.DEROMA.BE • 03 600 16 60

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

The Wall

Regie Doug Liman
Cast Aaron Taylor-Johnson, John Cena, Laith Nakli
Speelduur 1u21
Vanaf 7 juni in de bioscoop

The Bourne Identity-regisseur Doug Liman gaat in deze thriller voor een *Phone Booth*-achtige aanpak, en vertelt het verhaal van een Amerikaanse soldaat die in Irak probeert te ontkomen aan een legendarische sniper.

@ChrisCraps

It Comes at Night

Regie Trey Edward Shults
Cast Joel Edgerton, Carmen Ejogo, Kelvin Harrison Jr.
Speelduur 1u31
Vanaf 28 juni in de bioscoop

Trey Edward Shults volgt zijn indiehit *Krisha* op met een psychologische thriller à la *The Road*, waarin twee gezinnen elkaar na een apocalyptische ramp steeds feller beginnen te wantrouwen.

@ChrisCraps

Song to Song

Regie Terrence Malick
Cast Rooney Mara, Ryan Gosling, Michael Fassbender
Speelduur 2u09
Vanaf 12 juli in de bioscoop

Terrence Malick sluit na *The Tree of Life*, *To the Wonder* en *Knight of Cups* zijn autobiografisch vierluik af met een drama over een driehoeksrelatie binnen de muzikwereld in Austin, Texas. *Nashville* op zijn Malicks.

@ChrisCraps

The Big Sick

Regie Michael Showalter
Cast Kumail Nanjiani, Zoe Kazan
Speelduur 1u59
Vanaf 12 juli in de bioscoop

Deze romance tussen een in Pakistan geboren komiek en een Amerikaanse vrouw voelt aan als een mix van *50/50* en *Master of None*. Tragische ziekenhuis toestanden worden gecounterd met humor over culturele verschillen en prille relaties.

@chloeabauwens

The Circle

Regie James Ponsoldt
Cast Emma Watson, Tom Hanks, John Boyega
Speelduur 1u50
Vanaf 9 augustus in de bioscoop

Emma Watson speelt gevaarlijke spelletjes met technologie in deze verfilming van Dave Eggers' succesroman, waarin sociale media verdacht veel lijken op een boosaardige dictatuur. Een digitale update van 1984.

@VincentVegas

THE UNTOLD STORY OF
TUPAC SHAKUR
**ALLEYEZ
ON ME**
LEGENDS NEVER DIE

studie
HUMO
DeMorgen
TAGMAG

VANAF 14 JUNI
IN DE BIOSCOOP

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kan je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be

Ocean's Eleven

3/7 om 20u35 op

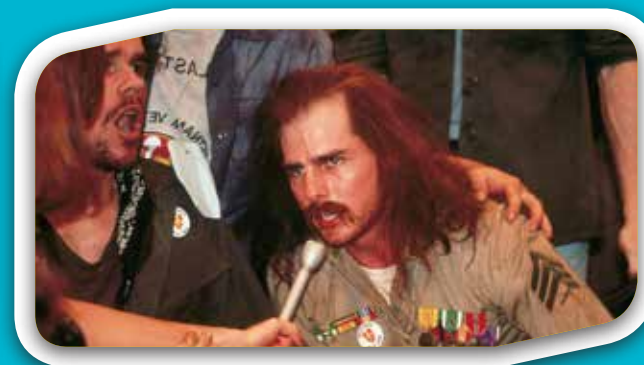
Zelfs op zijn gladst overstijgt Steven Soderbergh het gros van zijn Hollywood-collega's. Of kun jij een misdaadkomedie opnoemen met een indrukwekkendere cast, een coolere soundtrack en blitsere locaties? Ook afleveringen twee en drie van de *Ocean's*-trilogie worden in juli uitgezonden op VIER.

Gangs of New York

26/7 om 20u35 op

Hoe je het draait of keert: Martin Scorsese heeft een masochistisch trekje. Net zoals bij het recente *Silence* kostte het hem bloed, zweet en tranen om dit epos over de bendeoorlogen in de vroege dagen van de Big Apple van de grond te krijgen. Met topprestaties van Leonardo DiCaprio en Daniel Day Lewis.

Born on the Fourth of July

4/8 op

Ondertussen heeft iedereen zich erbij neergelegd dat Tom Cruise alleen nog maar in blockbusters verschijnt. Best jammer, want in dit op feiten gebaseerde drama van Oliver Stone speelt hij de pannen van het dak als Ron Kovic, de Vietnam-veteraan die uitgroeide tot een icoon van de protestbeweging.

Heat

7/7 om 20u35 op

Los Angeles zag er nooit zo ijsig blauw uit als in dit beeldgedicht van Michael Mann. Samen met hoofdacteurs Robert De Niro en Al Pacino – die welgeteld één scène delen! – verheft hij een misdaadverhaaltje van dertien in een dozijn tot een tragisch grootstadsepos over schuld en boete.

Pretty Woman

17/7 om 20u35 op

Dit ninetiessprookje over de romance tussen een naïef straatmadeliefje en een kille zakenman zorgde niet alleen voor de grote doorbraak van Julia Roberts, het betekende ook de comeback van Richard Gere, en groeide al snel uit een absolute klassieker binnen het romcom-genre.

V for Vendetta

9/8 om 20u35 op

Hollywood ging zelden subversiever dan in deze graphic novel-verfilming van voormalig Wachowski's-hulpje James McTeigue. In een totalitair Engeland redt de gemaskerde vrijheidsstrijder V Natalie Portman uit de klauwen van de overheid. Wat volgt, doet *Beauty and the Beast* op een regelrecht wiegelielijken lijken.

Unbreakable

23/8 om 20u35 op

Lang voordat superheldenfilms cool waren, maakte M. Night Shyamalan deze eigenzinnige versie van een comicprent. Bruce Willis munt uit als Jan Modaal die langzaam maar zeker ontdekt dat hij onbreekbaar is, Samuel L. Jackson schittert als poreuze slechterik Mr. Glass.

BESTE. FILM. OOI.

The Swimmer

Regie Frank Perry, Sydney Pollack / **Cast** Burt Lancaster, Janet Landgard, Janice Rule / **Speelduur** 1u35 / **Jaar** 1968

Net zoals zijn protagonist Ned Merrill lijkt *The Swimmer* aanvankelijk weinig om het lijf te hebben. Een viriele vijftiger in zwembroek (Burt Lancaster) duikt op in de weelderige tuin van een bevriend koppel en vat het plan op om alle zwembaden tussen hun villa en de zijne uit te testen. Wat kan hem in hemels-naam overkomen, buiten misschien wat rimpelige vingers?

De eerste burens die Ned op zijn tocht tegenkomt, lijken oprecht blij hem te zien. Een oude schoolmakker bewondert zijn nog steeds indrukwekkende torso, en de voormalige babysit van zijn twee dochters bekent dat zij als tiener verliefd op hem was. Neds dag kan schijnbaar niet meer stuk. "Kijk naar dat water!", verzucht hij euforisch. "Kijk naar die zon!"

Gaandeweg slaat de sfeer echter om. Ned, zo vernemen we via een reeks steeds ongemakkelijker wordende

onderonsjes, blijkt niet alleen een fantast te zijn, maar ook een racist, een drankorgel en een onverbeterlijke rokkenjager. En ook de natuur keert zich tegen hem: als het inderdaad zomer is, zoals Ned blijft beweren, waarom waaien er dan steeds meer dode bladeren door het beeld?

Wat begon als een zonovergoten dagdroom, eindigt in een onzure nachtmerrie. Tijdens de climax, waarin het ondertussen volledig afgetakelde hoofdpersonage zich huilend tegen de voordeur van zijn vervallen villa gooit, komt de waarheid bovendrijven: eigenlijk was Ned de hele tijd de Styx aan het oversteken, de duistere rivier uit de Griekse mythologie die boven- en onderwereld met elkaar verbindt.

Als Lancaster met zijn doordachte lichaamstaal af en toe aan een Grieks standbeeld doet denken, dan is dat geen toeval: schrijver John Cheever baseerde het originele kortverhaal deels op de mythe van Narcissus, de

ijdele jager die stierf terwijl hij naar zijn eigen reflectie in het water staarde. Lancaster, die *The Swimmer* altijd als het hoogtepunt van zijn carrière heeft beschouwd, hield er zo zijn eigen interpretatie op na: "Het is gewoon *Death of a Salesman*, maar dan met een minuscule blauw zwembroekje." ▣

@Jonas_Govaerts

» Klap

Lancaster kampte al van kinds af met watervrees en huurde voor de opnames dan ook een coach in om eindelijk echt te leren zwemmen. Alleen al het feit dat de bekendste waterrat uit de filmgeschiedenis amper uit de zwembandjes was, maakt van *The Swimmer* deze maand de Beste Film Ooit.

ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

4 DEPARTEMENTEN:

GEZONDHEID EN WELZIJN

MANAGEMENT EN COMMUNICATIE

ONDERWIJS EN TRAINING

WETENSCHAP EN TECHNIEK

2 SCHOOLS OF ARTS:

KONINKLIJK CONSERVATORIUM ANTWERPEN

KONINKLIJKE ACADEMIE VOOR SCHONE KUNSTEN

INFOAVOND

WOENSDAG 28 JUNI 2017 - DONDERDAG 7 SEPTEMBER 2017

APHogeschool

@AP_Hogeschool

APHogeschool

WWW.AP.BE

EL GOUNA

(RODE ZEE RIVIERA)

8 FIJNE DAGEN VA 599,-€

vliegreis met Brussels airlines, bagage & weekend toeslag inbegrepen!

U logeert in het bekende hotel
THREE CORNERS RIHANNA RESORT 4***

**Dit op basis van
een zeer lekkere
ALL-INCLUSIVE**

Afreisdata : (Zaterdag)

25 November 2017

9 December 2017

23 December 2017 (Kerstvakantie)

30 December 2017 (Kerstvakantie - Nieuwjaar)

13 Januari 2018

3 Februari 2018

Vlaamse eigenaars, steeds aanwezig in het hotel!

